

Martin Page
O perfectă zi perfectă

MARTIN PAGE

UNE PARFAITE JOURNÉE PARFAITE

© éditions Le Manuscrit - www.manuscrit.com 2001

Traducere din franceză de MARINA VAZACA

HUMANITAS

bucurești

Născut la 7 februarie 1975, scriitorul francez Martin Page reușește performanța de a se impune ca romancier de enorm succes încă de la prima carte publicată, *Comment je suis devenu stupide* (ianuarie 2001). Avea 25 de ani când și-a scris romanul, exact ca eroul său stânjenitor de inteligent. Și-a întrerupt studiile universitare (antropologie) și a mai scris, de atunci, două cărți: *Une parfaite journée parfaite* și *La Libellule de ses huit ans*. Biografia pe care i-o dezvăluie revistele și Internetul este una nonconformistă. Ceea ce spune Page despre viața lui sunt amănunte care altora li se par frivole, dar care se înlănțuie, până la urmă, mai semnificativ decât o banală cronologie: are 1,80 m, îi place să bea ceai, își adoră prietenii, e pasionat de film, de teatrul elisabetan, de muzică și, firește, de literatură. Ii plac bicicletele olandeze și zăpada de Crăciun. A călătorit, grație companiei Eurolines și „câtorva miracole”, în vreo zece țări, inclusiv U.R.S.S., în 1989. Scriitorii preferați sunt Shakespeare, Wilde, Waugh, Saki, McCullers, Calvino, Dickens, Dahl, Austen, Dick, Chandler, Parker, Dostoievski, Jérôme, Poe, dar în primul său roman cel mai sus stă totuși un francez, Flaubert. Martin Page este una dintre bucuriile literare ale acestui început de secol.

Biografia și bibliografia lui sunt în curs de formare și mai pot oferi multe surprize.

În colecția „Cartea de pe noptieră” a mai publicat două cărți: *M-am hotărât să devin prost* și *Libelula*.

Cunoscută în special pentru traducerile din opera lui Chateaubriand, MARINA VAZAC a oferit pentru prima oară cititorilor români selecții

reprezentative din Geniul creștinismului (1998), Memoriile de dincolo de mormânt (2002), precum și traducerea integrală a ultimei scrieri a marelui clasic francez, Viața lui Rancé (2006). Toate aceste ediții sunt însoțite de prefețe și note ale traducătoarei. Printre scriitorii francezi traduși de Marina Vazaca se mai numără Michel Butor (Petrecerea timpului, 1997) și Henri Troyat (Cehov, 2006).

Pentru activitatea sa dedicată răspândirii culturii franceze, Marina Vazaca a fost numită Chevalier des Arts et des Lettres.

Lui Laurent Depussay

Sunt Nimeni! Cine ești? Zi!

Tot Nimene-i fi?

Atunci suntem pereche. Dar Taci!

S-ar bate toba, de cum s-ar ști!

Ce groaznic e să fii Cineva!

Ce public: ca un Brotac — Să-ți declini toată viața numele tău Când te-admiră un lac!

Emily Dickinson, 1861*

I must have died a thousand times, the next day I was still alive.

Pulp, Death II**

Radioul cu deșteptător pornește cu două minute înainte de jurnalul de dimineață. E un vechi obicei: îmi lasă timp să mă așez pe marginea patului, să trag sertarul noptierei și să scot din el revolverul Magnum 357 încărcat, pe care l-am pregătit cu grijă din ajun, înainte de a mă culca.

Arunc o tabletă de aspirină efervescentă în paharul așezat lângă veioză. Tableta se dizolvă cu un sfârâit de bule; golesc jumătate de pahar dintr-o înghițitură. Îmi pun țeava argintie a revolverului în gură și apăs pe trăgaci. Capul îmi explodează; zeci de bucățele de os se înfig în pereții acoperiți cu tapet albastru închis, presărat cu stele, pe care l-am pus vara trecută; o bucățică de hipofiză aterizează în pahar; sângele îmi spală dormitorul cu un roșu curat. Chit că pierd câteva minute de

somn, prefer să mă omor înainte de știri.

După aia e mai bine.

Constat că nu e nimeni lângă mine, nimeni care să tragă de cearșafuri, nimeni care să bombăne și să-mi dea un pupic pe umăr. Nu e nevoie să caut prin cutele plăpumii, singurii mei tovarăși sunt acarienii. Culcușul rece, nu mă va aștepta nimeni, scăpat dintr-un vis, în bucătărie nu mă va aștepta nimeni cu ceașca de ceai în mână, cu ciocolata pregătită pentru mine, aburind într-o crăticioară roșie cu smalțul sărit. E rece patul în care a dormit doar un singur trup; ca să faci foc îți trebuie două bucăți de cremene.

Ca un nebun neobișnuit cu faptul că are două picioare, nu m-am obișnuit niciodată cu această realitate imuabilă. Descopăr întotdeauna cu aceeași surprindere că nu e nimeni lângă mine care să mă iubească și să mă trădeze.

Numărul anilor ar fi trebuit totuși să preschimbe această anomalie în regulă, dar metamorfoza nu s-a produs. Grefa de realitate nu a prins, corpul și sufletul meu nu s-au adaptat la condiția mea. Ca un act recurent de rezistență, refuză să accepte

viața mea sentimentală și îmi dau de știre trimițându-mi mesajul arhaic al durerii.

Ceea ce, în străfundul meu, împiedică orice resemnare, dar aș da oricât pentru ca aceste suferințe să înceteze. Există aniversări de căsătorie și de întâlniri amoroase: încântător de multe daruri, ce tort impunător!

Există de asemenea aniversări cotidiene de celibat: încântător de multe nimicuri, ce nimic impunător! Intru în baie. Gresia rece de sub tălpi îmi dă un sentiment de siguranță: sunt multe lucruri inerte pe lumea asta, care nu plâng și care pot fi lipite cu ciment. Gresia are o întrebuințare precisă, poate fi pusă pe jos, pe pereți, chiar și pe tavan. Că e lipită singură sau cu mii de congenere, tot rece va fi mereu. Singurele lucruri care o pot atinge sunt picioarele mele și temperatura încăperii. Despre soarta plăcilor știrbite sau sparte nici nu se vorbește, sunt aruncate, masacrate de eugenismul industrial; lor cel puțin nu li se dă de înțeles că vor avea totuși un loc, un viitor într-o cameră de baie de reinsertie.

Mi-ar plăcea să fiu înzestrat cu acest soi de psihologie fiziologică: fericit când e cald,

nefericit când e frig. Cu siguranță n-aș face economie la încălzire, dar aș fi mulțumit să știu că dispoziția mea nu mai depinde de factori atât de fragili precum iubirea, atenția, soarta omenirii.

Mă apropii de oglindă ca să mă rad; chipul meu cade în mreaja propriei reflectări. Iau gelul de ras hipoalergic-hidratant-prospețime mentă, îmi pun o picătură pe degetul arătător și o întind pe cei câțiva centimetri pătrați de piele, sub care-mi pulsează vena jugulară a gâtului. Mașina mea de ras are, din fericire, trei lame, așa că tai fără dificultate linia violetă, groasă.

Sângele se arată mai întâi încetitor, pe margine, ca înzăpezit de rană. Nu știe dacă s-o apuce pe deschizătura imensă care i se oferă în locul îngrădirii monotone și rutiniere a venei omenești. Pentru el, ar fi începutul unei aventuri, îl tentează.

Lumea aceasta nouă, cu toate comorile și misterele pe care niciodată nu le-a acoperit cu mantia lui, îl sperie și îl atrage. Nu știe că nu e îndeajuns de mult; sângele e vanitos, așa că nu îi dă prin minte că nu va putea umple niciodată vena cu un dia-

metru cât Universul, pentru că el provine doar dintr-un biet corp omenesc.

Dar, pentru că sângele e grandoman până la nebunie, se avânlă totuși din rana gâtului meu și curge jalnic pe emailul alb, striat, presărat cu fire de păr din bărbă și din cap. Asta e priveliștea de care \ a avea parte. Apoi se scufundă în sifon și, amestecat cu lături, ajunge în canalizare pentru a sfârși în paharele de cocteil ale șobolanilor languroși.

Îmi pierd cunoștința, capul mi se izbește de lavoar și se fixează în baterie.

După ce m-am ras, fac un duș cu apă caldă. Săpunul îmi alunecă pe corp, mă simt bine, jetul continuu mă învăluie cu o fierbințeală plăcută. Ca să fiu fericit, cred că mi-ar fi de-ajuns să mă plimb gol, sub un duș mobil. Nu doar acasă ai nevoie să te relaxezi, să-ți alungi puricii de stres.

Visez la o simpatică lume ideală cu dușuri peste tot, în sălile de curs, în metrou, în supermarketuri și pe străzi, alături de cabinele telefonice.

Să mă îmbrac. Hainele mele de birou.

N-am înțeles niciodată de ce nu poți merge la lucru în pijama sau în cămașă de

noapte. Iată un mister enorm. Oare ar stânjeni în vreun fel munca? Nu, nu cred, doamnelor și domnilor. Atunci? Pur și simplu ne-ar putea dezvălui că ne aflăm în plin coșmar.

Mă împachetez în costumul meu de lucru. Cravata este funda cadoului pe care îl ofer în fiecare zi capitalismului mondial.

E foarte frustrant, pentru că sunt un cadou pe care nimeni nu-L despachetează. Se uită la ambalaj, le este de-ajuns; cine sunt eu nu le face trebuință să știe. Pesemne că sunt totuși cineva, dar cineva care nu desface funda ca să-și arate adevărata fire.

Copil fiind, visam la alte panoplii.

Odată îmbrăcat, nu am obiceiul să mă privesc în oglindă ca să văd dacă nodul cravatei e bine făcut, dacă sunt bine pieptănat, dacă hainele îmi sunt netede... Nu mă privesc niciodată ca să văd dacă sunt cu totul și cu totul perfect: oglinda, spunându-mi adevărul, m-ar putea minți.

Îmi trec mâna peste craniu. Ia te uită...

am uitat să-mi pun părul. Nu pipăi decât craniul neted și ușor neregulat. Când merg la lucru port o perucă. Nu că aș fi chel, dar pentru că nici o spumă, nici un gel nu a

reușit să-mi îmblânzească țepii, am hotărât să fiu radical, mi-am ras părul. Astfel, cu meșa, am un păr frumos, ondulat.

Peruca mai are și avantajul de a elimina orice risc de mătreacă, de păr gras sau alb.

Orice semn de neglijență fizică este o greșeală. Trebuie să fii impecabil. Cel mai vag miros de transpirație, chiar și vara, este considerat o manifestare subversivă, ca și cum ai veni la lucru înfășurat într-un steag roșu, cu un cuțit electric în dinți.

Aveam un coleg care, chiar dacă nu transpira patologic, a avut parte de anodine și îngrijorătoare remarci, venite de la direcție.

Atunci, de teamă să nu fie dat afară, și-a lipit cu bandă adezivă bucăți de vată la subsuori. A murit până la urmă de o infecție. Cu prilejul înmormântării, la care a fost poftit întreg serviciul, directorul de la resurse umane a pulverizat în groapă o doză întregă de deodorant „briza mării” înainte de a fi acoperită cu pământ. Unii nu suportă ca morții să transpire.

Îmi aranjez peruca apăsând o singură dată. Dau din cap, merge, e bine fixată. Îmi iau ochelarii de pe o poliță din dulap. N-am nevoie de ei, văd perfect, dar sporesc

efectul de panoplie. Superman deghezizat în Clark Kent. Mai cu seamă, nu îmi pot imagina să mă văd, pe mine, la birou, în acest mediu fizic și psihologic ostil. Aș avea senzația că mă aflu în spațiu fără cască la costumul de scafandru, aș muri pe loc, strivit de presiune, congelat pe dată, sufocat, din lipsă de aer. Ochelarii mai au și altă funcție esențială. Ar fi trebuit să-mi iau lentile fără dioptrii, dar șmecheria a fost să-mi cumpăr

lentile cu dioptrii. Ei, nu dioptrii mari, dar potrivite pentru o mică miopie. Așa, nu văd prea clar ce e în jurul meu, la birou totul este nișel viu.

Recunosc chipurile, locurile, dar există o barieră, ca un ecran, între mine și restul.

Sunt la distanță, protejat. Să nu-i văd clar pe colegii, pe șefii mei înseamnă să le viu străin, să le scap.

Panoplia este costumul meu de scafandru atunci când merg la lucru. Peruca este casca, ochelarii - viziera căștii din plexiglas de mare rezistență, impermeabilă la meteoriți; costumul Yves Saint Laurent la două rânduri este combinezonul meu spațial de la NASA, căptușit cu aluminiu și kevlar, perfect izolat, împănat cu o rețea

de rezistențe și procesori în miniatură, care îmi păstrează corpul la o temperatură ideală; pantofii mei englezești sunt pe post de moonboots, ultrarezistenți la intemperii și la radiațiile cosmice. „Houston? Sunt echipat să ies în vidul intersocial.”

Dau drumul la CD-player și îmi pun albumul Teenager of the Year de Frank Black.

Mai am zece minute până la plecare, destul pentru a-mi lua micul dejun.

În mod normal, bucătăria mea ar trebui să fie nouă, ca tot ce se găsește în imobil, de la firul de praf până la locatari.

Aș fi preferat un apartament vechi, dar femeia de la agenție mi-a spus: „Nu se mai fabrică vechi”. Păcat. Pentru a recupera acest trecut care nu a avut loc, am petrecut weekenduri întregi, zgâriind marmura, rașchetând mobila din bucătărie, încrustând mușeșii în lemnul neted ca să-L fac să răspândească acel miros de pădure care se simțea în casa bunicilor mei.

Primisem de la colegi niște croșe de golf pentru a sărbători încheierea unui mare contract de nu știu ce, și trebuie să

mărturisesc că rămăseseră împachetate.

Le-am folosit pentru a-mi deforma bucătăria, pentru a o zgâria, pentru a o strica.

Ani uns-o pe urmă cu produse chimice corozive pentru a suplini uzura timpului; de câteva ori, umblând beat, am dat cu pensula și cu ciocanul pe unde am nimerit.

Lovind puternic cu barosul, am spart linia pereților acestui loc prea regulat, care îți trasează șine pe retină. Am cumpărat un pachet de țigări ca să ard tapetul și mobilele. Arn lăsat de mai multe ori o bilă de bowling să cadă pe gresie.

In fine, restul apartamentului a avut parte de același tratament de tip cataclism, iar acum mi se pare că locuiesc într-un spațiu viu, care are cel puțin două sute de ani, și vinde au trăit generații de ființe omenești turbulente.

Pe o jumătate de salon, de-a lungul culoarului, lângă pereții fiecărei camere, am smuls mocheta și am găurit parchetul și betonul. După ce am pus pământ de flori, am plantat roșii și căpșuni, legume de sezon. În dormitor îmi crește un măr, rădăcinile i se strecoară pe sub mocheta; câțiva trandafiri agățători, lalele, panseluțe; din

tavan începe să atârne glicină. Îmi petrec serile și weekendurile, întreținând u-mi grădina interioară.

A trebuit să schimb majoritatea pieselor din bucătărie. Cuptorul, de pildă, era un model ultimul răcnet, cu un sistem de securitate perfect până la exasperare: nu puteai coace nimic dacă ușa era cât de puțin deschisă. Prin urmare, imposibil să-mi carbonizez capul printr-o piroliză, să mă prăjesc la temperatură înaltă. Aceeași problemă am avut-o cu combina frigorifică. Un detector stingea automat sistemul de răcire dacă detecta respirația unui organism viu, de mai mult de cinci kilograme. Este un sistem de securitate foarte ingenios, inventat după ce o mamă și-a uitat bebelușul în congelator. Fantastic! Dar asta mă împiedica să mă omor prin hipotermie. Au pus la punct un sistem de securitate și pentru aragaze, care previne propagarea gazului neaprins, împiedicându-te astfel să te arunci liniștit în aer în propriul apartament. Le-am schimbat pe toate cu aparate vechi, cu mai multe posibilități letale.

Perversitatea inginerilor a mers mult mai departe.

Făceam o baie caldă, sorbind dintr-un pahar de Coca-Cola și ascultând ultimul album al lui Suzanne Vega. Era plăcut, un moment cu adevărat delicios. Pusesem fohnul în priză, aproape de cadă. I-am dat drumul și l-am scufundat în apă. Rezultatul: nu numai că nu m-am electrocutat, dar au sărit și siguranțele. Abia dacă am simțit un ușor frison când curentul electric mi-a atins corpul, și imediat, disjunctorul ultramodern și-a îndeplinit misiunea, suprimând curentul din circuitul electric.

Pentru a combate toate aceste piedici, mi-am reamenajat apartamentul. Pardoseala tuturor camerelor era din plăci mari de gresie albă. Am scos vreo câteva și am pus în locul lor mine antipersonal, pe care le-am acoperit cu plăci negre. Pentru a sări în aer, e de ajuns să pun piciorul pe una din aceste plăci. La closet, am meșterit o ghilotină chiar deasupra vasului, care poate fi acționată apăsând pe un buton de lângă clapeta pentru tras apa. În dormitor, am un dulap care conține un țăruș montat pe un resort, care, dacă-L deschid, mi se înfige în piept. Un întrerupător însemnat cu o cruce roșie îmi permite să-mi transform

fotoliul în scaun electric. O tastă a telecomenzii declanșează pachetele cu explozibil, diseminate cam peste tot prin casă. Hota de deasupra plăcii de gătit împrăștie, dacă apeși pe butonul însemnat cu o cruce, gaze mortale cu parfum de fragi.

Closetul meu e bântuit. Așa zice instalatorul. Closetul meu are o problemă de canalizare, după cum zice medicul. Asta se întâmplă când stau o clipă așezat pe ochiul de plastic alb, deșertându-mi corpul de ceea nu-L mai poate hrăni și care va îndestula bine lumea. Prima oară, am crezut că niște dureri de stomac provocau o ventrilocie conectată la subconștientul meu și la memoria evenimentelor marcante. Dar realitatea este mai puțin rezonabilă: datorită ecoului, în closetul meu ajung tot felul de fraze. Fraze întregi, construite, ies din labirintul canalelor, urcă până la mine și trec de bariera de apă stătătoare și clorurată pentru a se articula în aerul parfumat cu violete al intimității mele excrementuale.

Cu pantalonii în vine, am fost obligat să admit: persoana care vorbește la celălalt capăt al țevii este președintele Statelor Unite. Nu știu cum de a putut geografia

țevăriei să ne unească toaletele, dar faptul este neîndoielnic.

Ceea ce îmi permite să fiu atât de sigur de identitatea corespondentului meu este conținutul frazelor care îmi parvin. Sunt discursuri, în fine, mai degrabă schițe și fragmente de discursuri, care vor fi difuzate la televiziune într-o formă mai clară și mai limpede peste câteva ore. Bill Clinton își repetă alocuțiunea în frumoasele closete de la Casa Albă, își corectează textul, își testează sonoritatea vocii. Așa se face că am avut privilegiul de a asculta în premieră declarațiile despre Monica Lewinski, discursurile despre Kosovo și Israel. Printre zgomotele obișnuite pentru acest loc, ezită, corectează, se enervează uneori, își schimbă intențiile. Il aud cum țipă, fredonează, suspină, cântă la saxofon.

„Dragi compatrioți, v-o spun privind-vă în ochi, cu mâna pe biblie, o muie nu e o relație sexuală. Nu, nu pot să spun muie. Felație? Sex oral? Unde mă-sa mi-e dicționarul de sinonime?"

Am un mic nod în stomac. Efectul dușului a trecut, și câtă vreme nu mi-am

înghițit cocteilul matinal care îmi ține loc de mic dejun, mă simt rău.

Vărs în mixer comprimate de Xanax, Nozinan, Mogadon, Noveril, Artan, Cogentin, cincisprezece de Valium, treizeci de Lexomil, Litiu, cincizeci de pastile de cofeină, un pumn de antihistaminice și amfetamine, sirop de tuse cu gust de căpșuni, pentru aromă, cincisprezece aspirine, un pahar de vodcă, pentru omogenizare, două ouă ecologice proaspete, ventolina praf, un pahar de suc de portocale ecologice, pentru vitamine, lapte de la munte, pentru calciu, o banană, un pumn de cereale și o lingură de ciocolată. Ador ciocolata, în plus, se pare că face bine la moral.

Mixerul zdrobește comprimatele, amestecul devine spumos și roșiatic precum un milk-shake. Mirosul e apetisant. Îl duc la gură, lichidul dulceag îmi deșteaptă papilele gustative.

După câteva înghițituri, începe să mi se învârtă capul, mă așez pe un taburet. Îmi termin paharul cu sorbituri mici și mor. E timpul să plec la lucru.

A cum o lună am fost la doctor, doctorul Gizmo. Îl apreciez pentru că este întotdeauna bolnav. Un medic bolnav are darul de a mă liniști, ca și un bucătar care mănâncă din felurile pe care le pregătește, își face atâtea griji pentru pacienții lui ajunge să-i sune acasă pentru a urmări evoluția unui guturai - încât nu-l deranjez decât dacă e absolut necesar. Pentru a-l liniști în timp ce mă examinează, am întotdeauna tendința de a-mi minimaliza suferințele. Dar atunci îmi era rău, foarte rău.

De fapt, îmi fusese întotdeauna rău, dar nu îmi dădusem seama. Am devenit conștient de această suferință acum vreo câteva săptămâni, când am trăit o banală clipă de fericire. Am aflat atunci în ce măsură durerea îmi ocupase întreg spațiul vital până la identificare cu homeostazia mea.

Aveam impresia că mă roade ceva din interior. Îmi spuneam că o să treacă, dar nu trecea, în ciuda anxioliticelor, a marijuanei, a aspirinelor și a tuturor micilor găuri pe care mi le puteam face în cap cu revolverul.

— Unde a-a-a-nu-me vă doare? mă întrebă doctorul Gizmo, bâlbâindu-se de îngrijorare.

Cabinetul lui e construit cu Simplitate și Profesionalism Primitiv.

Găsești pliante cu informații despre diferite boli. Afișe te avertizează despre pericolul reprezentat de alcool, tutun, de excesul de mâncare, de cunoaștere, morală, imaginație.

— Peste tot. În cap, prin vine, parcă aș fi ronțăit pe dinăuntru. Ros. N-aș vrea să vă îngrijorez, doctore, dar e foarte dureros, chiar foarte dureros. Asta nu înseamnă că e grav, nu trebuie să vă neliniștiți, nu vreau să vă alarmez.

Doctorul Gizmo m-a strâns cu putere în brațe. Mi-a scanat întregul corp. A înghițit două comprimate de Lexomil, apoi mi-a interpretat radiografiile folosind un indicator.

— Vedeți aici? mi-a zis, urmărind o formă enormă în corpul meu.

— Da. E cancer?

M-ar fi deranjat să am cancer: un coleg tocmai ne anunțase că suferă de cancer la plămâni. E o asemenea competiție, încât toată lumea ar fi crezut că îl copiez. Ar fi fost foarte stânjenitor, ca atunci când la balul mascat de la sfârșitul anului vezi că și altcineva a mai avut ideea de a se deghiza în Batman.

— Nu, e un rechin. Priviți: aici îi puteți vedea aripioara, aici avem coada, aici gura, cu miile de dinți-fierăstrău.

— A, da. O dată am avut pneumonie, dar niciodată rechin. Nu pare prea mulțumit. Ce fel de rechin e?

— Va trebui să mai facem niște examene complemetare, dar teamă îmi e că este un mare rechin alb. De aproape șase metri. Îmi pare rău, foarte rău...

— Cum de m-am pricopsit cu el?

— Știința nu are răspunsuri la toate întrebările. Dar se poate presupune că organismul dumneavoastră este favorabil rechinilor: ape prielnice, calde, și cu multe lucruri bune de mâncat. E teribil,

într-adevăr-absolut-tragic de teribil. Dar nu trebuie să vă dați bătut... vom lupta, trebuie, trebuie...

Analizele au confirmat diagnosticul: chiar am un mare rechin alb care înoată în corpul meu. Are cinci metri și doisprezece.

Se putea și mai rău, unii măsoară mai mult de șapte metri.

Iată, deci, explicația durerilor mele continue și generale. La bibliotecă, din cărți frumoase, am început să cunosc anatomia musafirului meu, l-am studiat.

Toată lumea vorbește despre dinții rechinului, dar trebuie să știți că

nu este decât unul din aspectele alcătuirii sale: și pielea lui este tăioasă ca lamele unei mașini de ras, aripioarele și înotătoarele sunt ca niște mari săbii ascuțite.

Doctorul Gizmo crede că nu de rechin voi muri, în orice caz nu în mod direct. Voi avea impresia că mor, dar nu voi muri. Nu va fi ușor să scap de el. Deoarece medicamentele afectează doar în mică măsură organismul rechinului, acesta nu poate fi otrăvit pe cale chimică precum un parazit oarecare fără riscul de a fi eu însumi ucis în același timp.

Nu omori cu una cu două un mare rechin alb. Măcar să fi avut o pisică de mare, sau chiar un drăgălaș de rechin-balenă...

Ideal ar fi fost să am o marmoră, blândă și micuță. O șansă de a scăpa de el ar fi fost aceea de a deveni vegetarian. Rechinul s-ar sătura curând de un asemenea regim și s-ar duce să înoate în alte mări.

Cred că n-am nimerit-o, rechinul meu trebuie să fie budist: de săptămâni în șir nu mănânc decât chestii verzi, și, el tot acolo e. Cu siguranță că are destule provizii cu tot ce se găsește în camera din corpul meu.

Doctorul Gizmo a dat din cap cu un aer dezolat, plângea. L-am consolată și i-am pregătit un Bloody Mary. Mi-a scris o rețetă ca să pot cumpăra de la farmacie un cârlig pentru rechini.

Astfel, urmând instrucțiunile cu conștiințiozitate, în fiecare seară înfig în cârlig o bucățiță de carne de vită muiată în sânge și o scobor încetișor pe gât, ținând-o doar cu un fir de nailon, în speranța că rechinul va mușca din momeală. Apoi va fi de ajuns să-L trag afară din corpul meu cu ajutorul unei mulinete.

Alaltăieri, era cât pe-acți să meargă, dar nailonul era prea subțire și, cu toate că l-am ținut bine o clipă, firul s-a rupt.

Nu mă descurajez și, în fiecare seară, mă întorc la pescuit de rechini în corpul meu.

Ca tratament ajutător, doctorul Gizmo mi-a prescris vizionarea filmului Fălci de Spielberg, dimineața, la prânz și seara. Ca să-L sperii. Mi-a spus să nu mă uit totuși și la continuări: Fălci 2, 3, 4 și 5. Deoarece pe rechin o să-L apuce râsul.

Până atunci, rechinul îmi produce o teribilă suferință. Înoată neîncetat în corpul meu, doarme când i se năzare, vânează mereu. Mă mănâncă din interior, îmi mestecă creierul, inima, mi se plimbă prin brațe, până în degete; cu aripioara și cu înotătoarele îmi sfâșie carnea. Mă simt

tot timpul ca și cum aș fi pe moarte, iar uneori o și aștept, atât de aprigă și de constantă îmi e durerea.

Ora opt. Ies din apartament. Culoarul cu mocheta albastră e nou, nou de ani de zile și pentru eternitate. Nu știu de ce se dorește acest rezultat, dar mocheta, ca și restul mobilierului și al decorației imobilului, nu pare a avea permisiunea să îmbătrânească. De îndată ce apar primele semne - semne decelabile doar pentru un ochi antrenat să citească începutul de riduri ale lucrurilor -, niște profesioniști vin noaptea, în timp ce noi dormim, și schimbă ceea ce a îndrăznit să îmbătrânească.

li observ uneori prin vizor. Parcă ar fi operațiunea secretă a unor spioni eficienți și discreți. Îmbrăcați în salopete întunecate, imprimare cu un logo argintiu, lucrează fără nici un zgomot. Nu vorbesc între ei, fiecare știe ce are de făcut. Există întotdeauna un șef care controlează lucrul echipei

sale, dă ordine cu gesturi incisive ale mâinii, își conduce armata de tehnicieni ca un general. Aparatele utilizate sunt prevăzute cu surdine. Bormașina, aparatul de desprins tapetul, fierăstraiele electrice, mașinile pentru cuie. toate sunt mute.

își termină treaba înainte de ivirea zorilor și pleacă precum fantomele, astfel încât nimeni nu poate bănui lucrarea executată. Locatarii, neobservând că mocheta și tapetul începuseră să îmbătrânească, vor avea imaginea unui mediu mereu nou asupra căruia timpul nu are efect și, prin urmare, nici asupra conștiinței lor.

Faptul nu va mira pe nimeni, nimeni nu va băga măcar de seamă. Locatarii, în schimb, vor îmbătrâni, chiar și protejați de chirurgia estetică și de produsele de frumusețe și poate că, într-o noapte, alți oameni în costume întunecate vor veni să îi schimbe, așa cum schimbă mocheta. Vor îmbătrâni probabil într-un univers care nu va îmbătrâni, consolați de veșnica tinerețe a tapetului și a universului lor cotidian.

Obiectele și îmbrăcămintea lor la modă le vor oferi o oglindă schimbătoare. Vor trăi

într-o eternitate ajustată în fiecare noapte, pentru fiecare nouă colecție de confecții.

Vor crede neclintit în eternitatea industrială, noul zeu care îi va face să sperie într-un destin sub imperiul căruia ei vor rămâne neschimbați, dar, ca și cum ar fi devenit oglinda lui, sub imperiul căruia lumea se va schimba pentru a fi mereu nouă.

Într-o bună zi își vor schimba organele, li se va greșa o piele cu aspect proaspăt și li se vor pune oase solide. Noul devine o stare permanentă a materiei; este dreptul fiecărei ființe omenești să aibă o lume trufandă, fără trecut și fără perspectiva morții.

Semnele de disfuncții oralitate sunt atât de rare în imobil încât plec în expediție pe la celelalte etaje în căutarea unei plăci de gresie crăpate, a urmelor de mușgai pe tapet, a unor geamuri ușor deformate. Le fotografiez ca pe niște rarissime flori de colț sau ca pe niște magnifice orhidee. Înramate, acoperă pereții apartamentului meu, într-o expunere permanentă.

Nimic nu mai este lăsat să îmbătrânească.

Primul meu prăjitor de pâine a trăit un an și șase luni. Nu sunt o brută, nu pun la prăjit sticle de plastic sau cauciucuri de tractor, îl întrebuițez normal, totuși nu a avut timp să îmbătrânească, s-a stricat încă de nou. Dacă în Evul Mediu ar fi existat prăjitoare de pâine, oamenii le-ar fi păstrat o viață, dar astăzi aparatele par a fi construite pentru a se distruge de îndată ce ies din garanție. Nu e posibil să construiești o relație afectivă durabilă cu lucrurile care fac parte din viața ta cotidiană: să păstrezi prăjitorul de pâine al unui prim mic dejun de îndrăgostiți, prăjitorul de pâine cumpărat din primul salariu, prăjitorul de pâine care a văzut trecând atâția ani și care poartă amintirea a tot ceea ce ai trăit grație lui.

Ți se vinde amnezie. Arunci prăjitorul de pâine nou, stricat cu mica sa povară de ani cu amintiri. Și dacă vrei să cumperi unul la fel pentru a continua o filiație, nu va fi posibil: modelul de prăjitoare de pâine se va fi schimbat.

Niciodată nu m-am putut obișnui cu holocaustul obiectelor mele cotidiene.

Prăjitor de pâine, tacâmuri, aparate menajere, flacon de lapte hidratant, periuță de

dinți, haine... La fiecare schimbare a vreunui obiect utilitar, notez pe următorul cifra generației sale. Astfel, un 2 este gravat pe prăjitorul de pâine, un 8 pe periuța de dinți...

Ar trebui inventat un artizanat al obiectelor industriale.

Sub tălpile pantofilor, simt mocheta groasă. Potrivit unui inginer care s-a lăsat de meserie, împreună cu care beam într-o zi un cocteil de mătrăgună cu vodcă (nu mai aveam gin), aceasta a fost studiată pentru

ca, în cazul în care un locatar se sinucide, zgomotul produs de căderea corpului său să nu îi deranjeze pe vecini. Un savant procedeu chimic împiedică sângele să se impregneze în ea și s-o păteze iremediabil.

Ajung lângă lift. Deasupra ușii îmi zâmbește un mic soare dintr-un ecran. Încă o perfectă zi însorită. Lângă mine așteaptă și alți locatari. De teamă să nu primească un răspuns, nimeni nu spune bună ziua.

Câtă vreme va fi nesigură, timiditatea nu va avea dreptul să se exprime.

O tânără femeie din dreapta mea încruntă din sprâncene de îndată ce observă

că o privesc. E supărată pe mine pentru că a făcut o greșală și pentru că eu știu acest lucru. Din acest motiv, sunt mult mai vinovat decât ea. Nu pricepe de ce nu m-am mutat după acea greșală a ei.

A sosit liftul. Ne afundăm în el fără să ne atingem unii de alții. Există o distanță minimă de cinci centimetri între fiecare, prevăzută de articolul 367 al regulamentului interior al imobilului.

Sprâncenele îi sunt tot încruntate. Cred că e frumoasă, nu sunt sigur, trebuie să consult catalogul universal al trăsăturilor frumoase.

Iată povestea ei, mica ei greșală. Nu îi cunosc prenumele, să-i zicem... Lili. Apartamentul ei se află vizavi de al meu.

Acum șase luni, iarna ducea ziua la culcare mai devreme, ca să nu răcească. Eu tocmai mă spânzurasem în salon și ascultam o simfonie oarecare de Ceaikovski, citind Saki, instalat confortabil în fotoliul meu din piele de taurină cu hormoni. Deodată, ușa apartamentului s-a deschis, o femeie vizibil exasperată a intrat călcând cu pași mari. Era Lili, vecina mea. Nițel

nedumerit, am așteptat să-mi explice motivul intruziunii sale. N-a făcut asta.

— Bună, dragă, mi-a zis într-o doară, desenizându-și corespondența fără să mă privească.

Dar înainte ca eu să fi avut vreme să vorbesc, ea îi dădu înainte, aruncându-și haina pe un scaun.

— O zi infernală! Lally e nebună, complet nebună, și o bănuiesc că se culcă cu noul stagiar. Un italian, ticăloasa! Îți dai seama că eu nu m-am culcat niciodată cu un italian! Mamă, ce durere de cap am!

Am rămas nemișcat, interesat de această situație, curios să văd urmarea. Și-a cotrobăit prin geantă, a scos o cutie cu aspirine, a pus două

comprimate într-un pahar cu apă. Vorbea neîncetat mergând prin apartament și dezbrăcându-se. De mai multe ori era să calce pe o placă de gresie neagră, în curând a fost complet goală. Tot nu văzuse că se află în alt apartament. Nițel jenat, am întors privirea. I-a căzut un cercel de aur; aplecându-se să-L ia de jos, a tras un pârț. S-a dus repede la baie, a făcut un duș vorbind mai departe și tot văitându-se.

A anunțat cu mândrie că reușise să vomite

tot ce mâncase dimineață și la prânz datorită unui nou vomitiv cu aromă de mentă, care nu am înțeles cum se cheamă, și că mai slăbise. A ieșit din baie cu un prosop în jurul taliei, urlând: „Căcat, unde mi-ai pus lenjeria? Parcă ne-am înțeles să hotărâm împreună orice schimbare geopolitică în aranjarea lucrurilor!” Apoi m-a văzut, așezat în fotoliu, cu cartea de Saki în mână.

Rușinată și furioasă, s-a înroșit, mi-a dat o palmă, și-a adunat hainele împrăștiate și a ieșit din apartament trântind ușa.

Mă așteptam să primesc vizita soțului ei, un bărbat înalt și viril. A sunat la câteva minute după plecarea soției lui. Înainte de a mă duce să deschid, am înghițit zece comprimate de analgezice, ca măsură de prevedere împotriva loviturilor, mi-am pus o vestă antiglonț pe sub cămașă, o apărătoare în chiloți și o cască de fotbal american pe cap. Soțul a fost fermecător.

I-am oferit un aperitiv. Mi-a propus să mă culc cu nevastă-sa. Mă găsea foarte sexi și, în plus, eram singura persoană de pe etaj care încă nu se culcase cu ei. Am refuzat politicos invitația. Nu i-a picat bine deloc:

— Ce, nu ți se pare destul de atrăgătoare?

— Ba nu, e perfectă, în felul ei...

— Înțeleg, îmi zise arătându-mă cu degetul, jignit de intoleranța mea, ești genul de tip care crede că fetele care se culcă cu alții sunt niște stricate.

— Nu cred așa ceva. În fine, nu frecventez genul ăsta de fete.

— Atunci ce gen de fete frecventezi?

mă întrebă cu inocență, înghițind un pumn de alune americane.

Atins. Analgezicele nu au avut efect împotriva acestui upercut. Întrebarea rămâne deschisă: ce gen de fete frecventezi?

Nu mi-a plăcut niciodată jocul de-a seducția. Să cumpăr dragoste cu bani sau vreun rol social, laude și publicitate în avantajul meu, toate astea intrau pentru mine în aceeași categorie de prostituție.

Nu vreau să mă vând, aş fi un produs prea bun. Sunt fete, în mod bizar, care au încercat să se culce cu mine, altele care s-au interesat de mine, câteva care s-au îndrăgostit. Majoritatea fetelor de pe planetă nu s-au îndrăgostit totuşi de mine. Orgoliul meu a suferit. Cum spunea Nero: „Când vezi cum e lumea, e mai degrabă flatant să nu placi întregii lumi”.

Întotdeauna a existat o problemă de decalaj între lume şi mine. Noaptea, se întâmplă ca soarele să nu apună peste peisajele mele interioare. Lumea din corpul meu nu are acelaşi ritm ca în exterior. Nu spun că în mine există o altă lume, nu, lumea e aceeaşi, dar trece altfel. Anotimpurile nu sunt sincrone: la mine poate fi iarnă în plină vară; primăvara se iveşte când toamna e în toi; poate să ningă peste o plajă însorită; bate miezul nopţii dis-dedimineaţă; se lasă ceaţa oricând; florile se deschid cu încetinitorul şi trăiesc ani în şir.

Lucrurile rămân agăţate de crengile imperfecţiunii fiinţei mele, se încurcă în jungla anormalităţii mele; timpul leneveşte, îmi amintesc de o frunză pe care am văzut-o cum cade dintr-un copac, dar în mine, căderea ei nu a luat sfârşit decât opt

luni mai târziu. Intrând în arcanele şi în labirinturile din arhitectura personalităţii mele, e posibil ca lumea să se piardă pe drum sau să se simtă în vacanţă. Depinde de felul în care îmi reprezintă eu Pământul.

Nu că n-aş crede în descrierea Pământului tăcută de ştiinţă, dar nu m-am simţit niciodată implicat. A spune că Pământul e rotund e ceva ce nu reuşesc să înţeleg; ca şi cum ai citi paginile financiare unei marmote. Marmora nu va avea nimic împotriva, pur şi simplu nu va înţelege realitatea acelor informaţii, nici sensul lor.

Realitatea unei marmote este vizuina ei, hibernarea, hrana; pentru ea, Pământul nu este rotund, ci scobit.

Când îmi închipui Pământul cu ajutorul telescopului meu interior, îl descopăr sub forma unei îngrămădiri de epoci şi civilizaţii, o lume ai cărei atomi sunt istorici. Trecut, prezent şi viitor sunt flori care îşi distilează polenul pentru a constitui atmosfera acestei himere. Fiecare râset, fiecare plâns şi strigăt de durere, fiecare gând, vis şi sentiment este un atom din această lume în expansiune. Spiritele, sufletele, speranţele frânte, clipele de fericire

sunt fosilele vii care îmi locuiesc realitatea.

Pot spune că e un adevărat bazar, încercaţi să vă închipuiţi un mapamond astfel alcătuit.

Aș fi liniștit dacă aș fi nebun, lumea ar avea mai mult sens.

Îmi permiteți să mă întind? Iau pernuța asta dacă nu vă deranjează. Așa. Ființele omenești au un schelet intern, suntem de acord dar, ca în oglindă, au de asemenea și un schelet extern care le articulează.

Dacă ești conștient de el, te poți juca, îl poți folosi, și mai aels îl poți înveșmânta cu vene, cu carne, cu organe, cu mușchi și cu o piele și îl vei numi prieteni, dragoste, familie, pasiuni, gând. Și e mai bine să ai oase solide cu articulații suplă. Unii nu îl văd, nu le pasă de el, pentru că revelarea și întruparea scheletului extern, dacă e o sursă de bogăție, prilejuiește și răni. Nu prea am șanse să fiu recunoscut ca savant, totuși, metoda mea a fost științifică.

Faptul că nu există nici o dovadă a spuselor mele, mi se pare a fi principalul argument al adevărului lor.

Pe vremea când încercam să trăiesc, am încercat să fac ordine în toate astea. Ideea unei autoterapii, o reformă a propriei ființe, o metodă pentru educarea personalității mele pentru a participa, în fine pe deplin la magnifica oroare socială. Am atribuit fiecărei zile a săptămânii o stare de spirit:

Luni: veselă și pozitivă Marți: depresivă, obosită Miercuri: agresivă
Joi: naivă

Vineri: cinică și cu desăvârșire plictisită Sâmbătă: proastă

Duminică: strălucitoare și nostimă

Am urmat o teleterapie, petrecând ore întregi în fața ecranului și încercând să devin toată lumea, sau, măcar, oricine. Dar îmi lipsea curajul pentru a duce o viață de laș. Voiam doar să mă ameliores ca ființă omenească.

Pentru a profita de cursul de asocialitate, am intrat în rândurile unei opoziții care voia să le abolească. Nu eram destul de eficient, nici destul de abil, nici destul de rentabil pentru a ocupa un post important. Nu credeam destul în societate pentru a mă implica cu-adevărat în critica ei, atunci am făcut teorii așa cum alții fac păsărele de hârtie.

Colegii mei erau înzestrați cu acea formă de inteligență care urmează legile gravitației și ale termodinamicii. Voiam să schimbăm societatea, ar fi fost mai ușor să mângâiem un balaur psihopat, drogat cu cocaină. Curând mi s-a părut că modalitatea cea mai eficientă de a face ceva serios în cadrul opoziției era de a fi poznaș.

Eram foarte înzestrat pentru fabricarea teoriilor așa cum alții se

pricep să facă scaune, și cu siguranță că teoriile mele erau scaune pentru colegii mei contestatari. Mi-am intitulat teoriile reclame, pentru că asta și erau; pentru a fi ascultat trebuie să vorbești pe limba epocii. Găseam sloganuri atrăgătoare, demonstrații seducătoare și dovezi retorice. Există reclame care nu sunt mincinoase.

Realitățile trăiesc tot atât de mult cât suportul lor. Astfel, cele gravate în piatră au durat mii de ani, cele înscrise pe pergament veacuri, cele pe hârtie acidă câțiva ani; eram în era suportului digital. Fiecare reclamă avea un termen de valabilitate care apărea când începea prea multă lume să creadă în ea.

Eu furnizam reclame atrăgătoare pentru consumatorii de revoluție și de contestare.

La modă fiind sexul, elaboram reclame teoretice cu acest ingredient care are darul de a atrage clientul. Dacă la modă ar fi fost pălăriile cu pene, fără îndoială că ele ar fi constituit baza reclamelor mele teoretice, revoluționare.

Doamnă, domnișoară, domnule, e timpul pentru o pagină de publicitate. Trebuie să trăim.

„Lumea remarcă în mod naiv că sexualitatea obișnuită se supune acelorași legi cu ale liberalismului. Dar problema s-a inversat: sexul este modelul acestui sistem de dominație economică și politică. Ființele omenеști sunt atrase de culoarea penelor partenerilor, de cântui lor, de imitație, de aspectul lor sexual și de poziția lor socială în raporturile de dominație. Este exact principiul economiei de piață. Desigur, seducția are multe puncte comune cu publicitatea, cu tehnicile de vânzare și de marketing, dar liberalismul este ce! care a copiat modelul natural al seducției sexuale din cadrul unei specii. Societatea de piață este simpla domnie a sexualității, diluată în produse, în reclame și în comportamente.

În același fel, putem observa asemănarea comportamentelor față de sex și de capitalism. Există în ambele cazuri o conduită de simplu consumator căreia i se opune o atitudine critică și distantă”.

Când pălăriile cu pene vor fi la mare modă, nu vom avea decât să le punem în locul derivatelor de sex în această propagandă veridică.

Până la urmă am părăsit mișcarea: colegii discutau valabilitatea analizelor mele, le contestau sau le aprobau. Aici făceau o greșală: fie cumperi produsul intelectual lăudat de reclamele mele teoretice, fie nu-L cumperi. Altă alternativă nu există.

N-am crezut niciodată în reclamele mele, faptul de a crede în lucruri adevărate mi se părea ca un fel de incest. Mi se pare că e prea puțin curaj, dacă nu chiar lașitate, să crezi în ceea ce există.

Bing-bang. La fiecare etaj, bing-bang, ușa se deschide lăsând să se vadă alți pasageri îmbrăcați în costumele lor de scafandru Armâni, Chanel, Viviane Westwood, Jean-Paul Gaultier.

Și toată lumea continuă să tacă. Din asta decurge o asemenea incredibilă nonhărmălaie, încât fiecare devine surd la ceea ce nu spun ceilalți. Nu știu ce anume aș risca dacă m-aș hotărî să comit următoarea crimă: să le vorbesc vecinilor mei. O pedeapsă tăcută, cu siguranță.

Există aventurieri care escaladează Everestul cu ochii acoperiți și cu mâinile legate la spate, bieți amărâți eroici care se scoală în fiecare dimineață la ora șase pentru a face toată viața o muncă pe care o detestă, pompieri, polițai, gangsteri care își riscă pielea în chip atât de firesc. Dar aceleași persoane pur și simplu nu vor îndrăzni să se adreseze vecinului de palier - în speță mie. Sunt convins că bărbatul și femeia din spatele meu, lipiți de perete, și care nu se privesc, mai degrabă s-ar regula într-un colț al liftului decât să-și vorbească.

Bing-bang, încă un etaj. Îmi deschid geanta și scot din ea o sârmă strălucitoare de oțel. Am împrumutat o carte de la bibliotecă, o carte despre nodurile marinărești. Fac un nod frumos, culisant, la sârma mea, foarte reușit, sunt destul de mândru de mine. Vreau să-L agăț de bara transversală de pe tavanul ascensorului, dar pentru că e prea sus, mă văd nevoit să mă cațăr pe umerii a doi dintre pasageri. Așa, s-a făcut. Nu vă mișcați, vă rog.

Mulțumesc. Apoi îmi trec nodul culisant în jurul gâtului. Stau în echilibru, cu un picior pe domnul acesta în costum și cu celălalt pe doamna aceasta în taior. Cum cei doi nu sunt de aceeași înălțime, probabil că arăt nițel ridicol.

Bing-bang. Ascensorul se oprește la parter. Pasagerii ies, tot fără să se atingă, câte doi sau câte trei. În fine, e rândul scăunașelor mele umane să treacă pragul.

Picioarele îmi cad în gol, urmate de restul corpului. Sârma mi se strânge în jurul gâtului, nu mai pot respira. Mă balansez ca o pendulă, dând din picioare și din mâini, încercând să mă sprijin pe atomi mai puțin microscopici decât ceilalți.

Dacă aș fi căzut cu mai multă violență, mi s-ar fi rupt vertebrele

cervicale, dar nu mi-am luat destul avânt. E o chestiune de antrenament.

Nu există absolut nici un risc de rupere a corzii, este din oțel amestecat cu fibre, admisă în construcții, putând rezista la două sute de kilograme. Și cum eu nu am decât șaptezeci, mă gândesc că ne-am fi putut spânzura mai mulți deodată. Durează câteva secunde; nu mai circulă sângele, nici aerul, și sârma începe să-mi taie carnea gâtului. Îmi dau seama că mi s-a sculat, ceea ce nu mi se mai întâmplase de o veșnicie, e îmbucurător, și îmi dau duhul.

Un cvartet de mariachi cântă în holul imobilului. Mexicani adevărați, cu sombrero, sticlă de tequila în buzunar, îmbrăcați cu haine colorate și prăfuite. Sunt trei bărbați cu un soi de banjouri și cu chitare, o trompetă, și o femeie care cântă și dansează.

Dintotdeauna au fost acolo. Oricât de departe caut în memorie, îmi dau seama că îi cunosc dintotdeauna. Apar, îmi cântă un cântec frumos, apoi se evaporă. Ceva totuși s-a schimbat. Înainte, mexicanii veneau la voia întâmplării, puteau trece săptămâni, chiar luni fără să se arate, dar de la o vreme încă mă vizitează de mai multe ori pe zi.

Bizar, dar nu cântă nici un cântec mexican, nici măcar spaniol. Interpretează cântece pop ale marilor formații, dar în manieră mexicană, cu un accent foarte puternic și fermecător. Am avut parte până acum de multe cântece de Beatles, Cure, Supergrass, Gainsbourg, Divine Comedy, Tom Waits, Pulp, Bjork, Portishead, Yann Tiersen, L'Air de Rien... Cum nu cântă decât ceea ce îmi place mie, trebuie să recunosc că au gust.

Durează câteva minute. Cântă tare, și adeseori fals, își punctează cântecele cu exclamații în spaniolă, sunt de o bună dispoziție înfloritoare și comunicativă chiar și atunci când cântecele sunt triste. Sunt mereu veseli, gata să izbucnească în râs.

Eu sunt singurul care îi vede, ceea ce trebuie să demonstreze că vederea mea e bună. La sfârșitul micului lor spectacol, mă salută personal, scoțându-și plăria, făcând o reverență, un semn cu mâna, cu ochiul.

Astăzi, în holul de marmură albă cu vinișoare roșii al imobilului, interpretează o versiune îndrăcită a melodiei Can't take my eyes off you, marele cântec de dragoste al lui Frankie Valli. Cânt împreună cu ei refrenul, legănându-mi geanta în brațe.

Portarul mă privește zâmbind.

Îi aplaud, mă salută; femeia îmi aruncă o floare albă cu roșu, apoi

dispar cu toții, îmi prind floarea la butonieră. După plecarea lor rămâne un miros de tequila și de pământ reavăn.

Ies din imobil. Roiuri de zgomote și de sunete, de culori, de forme se năpustesc la mine ca albinele. Orașul dă buzna asupra mea pentru a mă șterge; circulația corpurilor și a obiectelor îmi defilează prin fața ochilor pentru a-i zebra.

Pe stradă sunt multe mașini, mulți oameni, care îmi umplu orbitele de parcă aș fi un curcan cu castane.

Într-o seară vătuită cu zăpadă, pe când îmi preparam un osso buco fredonând o arie solemnă, mi-am dat seama că nu văzusem nimic toată ziua. Nu îmi aminteam absolut nimic din ceea ce aș fi putut vedea. A doua zi dimineață, pe traseul până la serviciu, am fost atent: am observat viața orașului cu acuitate. După câteva minute am cedat în fața evidenței: erau prea multe obiecte zburătoare, prea multe persoane în toate sensurile pentru ca să pot vedea ceva cu-adevărat.

Din prea mult nu mai rămânea nimic.

Profuziunea extremă și agitația acestei profuziuni ștergeau lumea și posibila mea conștiință despre lume, trasându-mi un destin de orb convins că vede. Îmi imaginez un bătrân pe patul morții, care își dă seama că nu a rămas cu nimic, că toată viața a fost orb, surd și mut.

Într-un ajun de Crăciun, un cerșetor cu o marmotă pe umăr m-a acostat lângă un supermarket. Voia să-mi vândă memoriile sale, adică mai curând drepturile de autor asupra memoriilor, lui nu-i mai rămânea decât să le scrie. Nu mă prea interesa afacerea, așa că i-am dat o bancnotă și punga mea cu chamallows*: voia să-și facă o pernă pentru patul lui din hârtie de ziar.

chamallows - mici bomboane toarte elastice și tari, asemănătoare jeleurilor, cu forme și culori variate. (N. fr.)

— Știi, tu, măi băiete, mă întrebă el, scoțându-și șapca și invitându-mă să stau în picioare în livingul fantomă al acelei străzi puturoase, de ce se umplu pernele cu pene?

— Nu știu, tataie.

Nu aveam chef de discuții. Mă grăbeam să ajung acasă pentru a lua masa de Crăciun împreună cu farfuria și tacâmurile mele, pentru a dansa toată noaptea pe acoperișul blocului, cu fulgii de zăpadă în brațe, cu

stelele de pe cer și cu luminile orașului; și pentru a săruta aerul poluat cu buzele-mi palide.

— Pentru că nimeni n-o să mănânce pene! Într-o pernă ideal este să pui chamallows. Așa au făcut la început, când abia se inventaseră pernele, băgau în ele chamallows. Nimic nu e mai confortabil. De altfel, se gândesc să înlocuiască siliconul din sâni falși tot cu chamallows! Bun, dar problema era că oamenii nu se puteau abține să nu le mănânce, și apoi nu mai era pernă deloc, iar pe oameni îi durea gâtul.

Atunci au făcut teste și studii științifice, și au hotărât să pună pene în loc. Pentru că nimeni nu mănâncă pene, doar nebunii, dar rar se întâmplă ca nebunii să doarmă cu pernă...

— Așa crezi matale?

— Sunt nebuni, mă asigură el, bătându-se cu arătătorul peste tâmplă.

— Știi, povestea e frumoasă, dar și dumneata ai să mănânci chamallozvs-uhle astea.

— Nu e o poveste frumoasă, îmi zise bătrânul luându-mă de braț, e știință. Dar eu nu pot să le mănânc, ia privește!

Zâmbi pentru a-mi arăta gingiile fără dinți.

— Nu mai am dinți! De-asta pot să am pernă cu chamdlows-uri.

— Dar, i-am zis eu, nu e nevoie să ai dinți ca să mănânci chamallows: sunt moi.

Cerșetorul a roșit, pe sub jegul de pe obraz. Și puțin încurcat, a continuat cu memoriile lui. Vaporul pe care se afla fusese scufundat în timpul războiului. Doar el și cu un tânăr mus supraviețuiseră.

Reușise să iasă singur din apă, era un bun înotător, s-a urcat la bordul vasului salvator, un vas de război al aliaților. Micul mus însă înota greu; și apoi vasul nu se putea apropia să-L pescuiască din cauza rămășițelor în flăcări ale epavei. Pe punte erau sute de oameni care îl încurajau.

Căpitanul a ordonat să i se arunce colaci de salvare. Marinarii au aruncat sute de colaci în jurul lui. Era o mare de colaci, ca să zicem așa. Dar în cele din urmă, înconjurat de acest ocean de colaci, micul mus s-a scufundat. Erau atât de mulți colaci, încât nu știa pe care să-L apuce, iar atunci când se hotăra, fluxul de colaci, mișcarea lor îl făceau să le dea drumul, ca și cum ar fi încercat să apuce nisipuri mișcătoare.

Un singur colac l-ar fi salvat, un număr prea mare l-a ucis. Ca mare

amator de Colombo, am înțeles care era morala acestei întâmplări.

Pe stradă, în fiecare dimineață mă găsesc înconjurat de colaci, la fel ca micul mus.

Sunt prea mulți oameni, prea multe mașini, prea multe lucruri de care conștiința mea se freacă fără a se putea agăța.

Astfel, ani de-a rândul m-am aruncat în ocean fără să știu, era cât pe-aci să mă înec doar mergând printre semenii mei, să mă duc la fund, în adâncul gropilor socioabisale, timp de o zi, încă o perfectă zi însorită. Iar seara mă întorceam cu nimic, cu un mare vid, cu amintirile pline ochi de apă.

Cred că așa se face că m-am pricopsit cu marele rechin alb care înoată în corpul meu.

O vreme, pentru a nu merge în derivă și pentru a nu mă scufunda în oceanul realității obișnuite, de îndată ce ieșeam din blocul meu, îmi înfigeam un cuțit în inimă, ca o ancoră de vapor. Pe dibuite, agonizând, murind la fiecare pas, eram în siguranță la traversarea orașului.

De atunci, am învățat să înot pentru a putea merge.

Pe tot traseul meu până la birou, adică pe o distanță de aproape un kilometru, mi-am pus propriii colaci de salvare. Balizele mele de supraviețuire.

Sunt nouă cabine de telefon pe acest traseu. Repartizate pe cele două trotuare.

Distanța cea mai mare dintre două cabine de telefon este de o sută cincizeci și doi de metri.

În apartamentul meu, un terminal telefonic are în memorie numărul acestor nouă cabine. Terminalul este conectat la stația mea hi-fi. Acolo e pregătit un disc cu cantatele lui Johann Sebastian Bach, dirijate de Nikolaus Harnoncourt. Sistemul e conectat la un ceas care poate fi programat, și care, la opt și jumătate fix, adică la ora la care ies din bloc, pornește stația hi-fi și terminalul telefonic care formează numărul primei cabine.

La opt și jumătate și trei secunde începe să se învârtă discul cu cantatele de Bach.

Cantata BWV 118b O fesus Christ, mein Lebens Licht este programată și se reia automat cu repeat.

O perfectă zi perfectă

La opt și jumătate și șapte secunde, în momentul când ajung în dreptul primeia dintre cele nouă cabine telefonice, telefonul sună, începe cantata.

Terminalul telefonic formează, la interval de câteva secunde, numerele celorlalte cabine.

Astfel, nu am decât să ridic receptoarele de pe traseu pentru a auzi cantata de Bach.

Cabinele acestea muzicale joacă roiul unor baloane cu oxigen asupra cărora pot să mă arunc atunci când simt ca mă sufoc în mijlocul mulțimii.

Nu știu când anume s-a spus pentru prima oară că Pământul e rotund; niște învățați au fost arși pe rug pentru asta. Eu am altă teorie; milioane de oameni încă o mai plătesc cu viața. Pământul este plat, sper că lumea își va da seama de asta într-o bună zi; astfel că omenirea va evita să facă erori fatale în plimbările sale intergalactice.

Pământul este plat pentru simplul motiv că Pământul este o partitură muzicală. Nu, nu este o metaforă, Pământul este cu-adevărat o partitură. Nu e vorba de poezie.

63

Martin Page

Să luăm un exemplu. O plimbare în oraș. Unii se vor plimba, văzând orașul în funcție de bulevardele sale, de străzi, de magazine, de trotuare și imobile. Ei vor crede în forma materială, solidă a orașului.

Pentru mine, aceste linii de beton, aceste trasee pietonale și rutiere, fațadele acestea imense, dătătoare de umbră, toate acestea au consistența unei adieri. Le văd, dar nu sunt decât un vâl fragil de care ne izbim.

Primim asigurări că alcătuirile cele mai solide de pe Pământ sunt piramidele Egiptului, nimic nu le-a întrecut milenara formă. Dar pietrele acestea gigantice sunt alcătuite dintr-o mulțime de grăuncioare, iar între grăuncioare nu e nimic altceva decât aer. Să luăm acum cazul muzicii. O bucată muzicală este alcătuită din note, iar între note e tăcere. Precum aerul dintre grăuncioarele de piatră, tăcerea aceasta nu poate fi ghicită, este invizibilă pentru urechile noastre, dar tăcerea aceasta este cimentul notelor, este liantul lor. Și dacă aerul poate dispărea, se poate mișca,

tăcerea în schimb, este inalterabilă. O piramidă poate fi demolată. Muzica nu poate fi știrbită. Ceea ce face ca muzica să fie sin-

64

O perfectă zi perfectă

gura arhitectură care se poate măsura cu infinitul.

După unii astrofizicieni, Universul are un sfârșit. E trist pentru el, dar este un destin pe care muzica nu-l va avea, pentru că tăcere va fi întotdeauna.

Realitatea fizică a unui oraș, a Pământului și a Universului, este determinată de muzică, ea îi desenează adevărata geografie. Nu e vorba de o melodie care definește cutare oraș, ci de o geografie muzicală care dăruiește drumuri pașilor noștri, alei și grădini întâlnirilor noastre, bulevarde ceasurilor noastre de bogăție și glorie.

Un poem de Emily Dickinson începe așa: Split the lark and you'll find the Music, care s-ar putea traduce prin „Dacă despici ciocârliă în două vei găsi muzica”. În cazul ființelor omenești, ca și în cazul orașelor și păsărilor, adevărata anatomie este muzicală. Nu există inimă, nici creier, nici sânge, nici salivă. Doar o muzică purtătoare a personalității noastre. Toate aceste organe, aceste clădiri, toată această realitate palpabilă nu este decât metafora a ceea ce reprezintă visele noastre.

65

Opt și jumătate. Ies din holul blocului. Merg câțiva metri, sună prima cabină telefonică. Ridic receptorul.

O Jesus Christ, mein Lebens Licht, ■ Mein Hort, mein Trost, mein Zuversicht, Auf Erden bin ich nur ein Gast Und drückt mich sehr der Sünden Last.

Ieri, n-am ridicat decât de trei ori receptorul, pe traseu. Eram mai degrabă în formă.

Mă intersectez cu un bătrân care-și plimbă ulcerul în lesă. Mă împinge. O femeie își taie venele deasupra unui canal ca să nu păteze trotuarul. Mii de litri de cafea și de anxiolitice plutesc în stomacurile trecătorilor ca un ocean pe vreme de furtună.

Câteva persoane se aruncă nonșalant sub roțile mașinilor care accelerează, altele

67

Martin Page

se spânzură de felinare, o cerșetoare cere de pomană o pilulă de cianură. Un copil ghemuit pe trotuar și-a spintecat burta cu o sabie japoneză din plastic albastru fluorescent; înainte de a se prăbuși, hrănește veverițele cu firimituri de prăjitură. Un bărbat își înfige un cuțit în mijlocul frunții și își deschide ziarul. Femei tinere în taioare gri, elegante, pentru sezonul primăvară-vară, aleargă. Sunt atât de grăbite, încât le e greu să-și potrivească țeava revolverului la tâmplă. Trag toate odată. Cu o jumătate de cap smulsă, continuă să alerge; una din ele scoate o oglinjoară și niște fond de ten cu care își tamponează obrazul ciopârțit.

Un polițist îi face proces-verbal unui bărbat tăiat în două, care s-a aruncat sub un autobuz în afara trecerii de pietoni. La șapte metri distanță în fața mea, lângă o bancă mare, albastră cu verde, sună un telefon dintr-o cabină. Repede, la o parte!

E pentru mine.

Biroul. într-un cartier elegant, la două secunde de Fifth Avenue, lângă ChampsElysees, între Myfair și Ginza. Imobil înalt,

68

O perfectă zi perfectă

cenușiu de multinațională. Cu frunzele lui din bancnote și acțiuni, vrea să treacă drept un soi de copac; rădăcinile i se dezvoltă în creierul celor pe care îi impresionează.

Un paznic cu metastaze la ficat îmi cercetează înfățișarea. E impecabilă.

Intru. Sunt doar eu în lift. Mă privesc în oglindă. Nu mă recunosc, e perfect.

Peruca e bine așezată, îmi împing ochelarii pe nas. Mi se pare că semăn întrucâtva cu monstrul lui Frankenstein: corpul meu de Occidental-privilegiat-bine-îmbrăcat este alcătuit din bucăți înnădite, provenind din corpurile tuturor morților și viilor a căror crimă este de a fi săraci. Urcarea durează cam mult. Profit ca să iau o grenadă din geantă. O dezamorsez. Corpul îmi este sfâșiat în 4 854 de bucăți. Ajuns la etajul cincizeci, ușa se deschide. Biroul, serviciul meu și mulți colegi fac deja mici vârtejuri în aerul călduț, condiționat.

Reclamă: pentru a nu fi invizibil în ochii pisicilor și ai oamenilor,

trebuie să te miști, să te agiți, să vorbești tare.

O colegă, pe care nu știu cum o cheamă, dar care se numește cu siguranță nu

69

Martin Page

știu cum, îmi zâmbește: suntem din aceeași barcă, chiar dacă nu știm exact cum arată, nici încotro se îndreaptă.

Aici, indiferența este călduroasă. Ne zicem pe nume, ne batem pe spate. Facem glume în fața aparatului de cafea, care are un simț al umorului așa de defazat.

O femeie elegantă și frumoasă, cu stafilococi aurii pe mână și pe față, îmi face
cu ochiul.

De când am fost numit într-un post important, am devenit mai seducător.

Toate birourile sunt deschise, ușa nu face parte din tilozoiia Companiei.

Dau drumul la calculator și la ceasul bombei așezate pe biroul meu, programată să explodeze la 11.59, chiar înaintea
pauzei de masă.

Îmi place mult să vin la lucru. Nu pentru a face munca pe care o fac, și căreia tot nu-i cunosc natura. Pentru a studia.

Biroul este pădurea mea amazoniană domesticită. Amazonul curge în robinete și toalete, copacii sunt în cutia xeroxului, animalele pe fotografiile din calendar. Studiul ultimelor sale vestigii, insectele, a devenit pasionant.

70

O perfectă zi perfectă

Sentimentele sunt insecte. Au șase picioare, aripi, le colecționez. Sunt ușor de prins, e de-ajuns o plasă de fluturi cu ochiuri mici și o banală pensetă. Sunt foarte solide, ca niște minuscule tancuri de asalt. Ai putea crede că au un mecanism perfect; mici făpturi industriale ale căror mandibule netede, al căror torace strălucitor și nou, toate părțile corpului par a fi fost turnate conform unor planuri precise și raționale. Impresia aceasta este întărită de faptul că nu au sânge, nici vreun alt lichid corporal.

Dintre cele pe care nu reușesc să le prind, majoritatea dispar ȳopăind.

Aleargă, zboară, foșnesc pe tot etajul, scapă din stupii care sunt ființele omenești, ȳopăie pe corpul lor, le ies din mânecile cămășilor, din urechi, de pe buze, din colțul unui zămbet. Iată, sunt hoțul de buzunare al sufletului, scotocesc în inima oamenilor. Nu vor băga de seamă.

Ca naturalist amator, un Buffon modest, posesor al unei mici colecții, am început clasificarea acestor insecte.

71

Martin Page

1. Sentimente bune (sb) Sentimente rele (sr)
2. Sentimente triste (st) Sentimente vesele (sv)
3. Sentimente durabile (sd) Sentimente efemere (se)

Sentimentele acestea nu constituie specii distincte, ele sunt principiile generale ale alcătuirii acestora. O insectă poate fi sb-stsd. Fiecare insectă corespunde unei combinații din aceste trei categorii cu siguranță arbitrară.

Trei grade de intensitate caracterizează forța unui sentiment. Astfel, insecta noastră poate fi sb²-stl-sd³.

Pentru ca toate acestea să fie mai încântătoare, am transformat această bază alcătuită doar din abrevieri, prelungindu-le.

Sb devine esbe; sr, eser; st, este; sv, esve; sd, esde; se, ese.

Se va vorbi despre un esbetede 332. De pildă, o dragoste nefericită.

Mă aflu abia la începutul entomologiei mele, am izolat grupurile mari, este evident că nomenclatorul va deveni încetul cu încetul mai rafinat și mai complex.

72

O perfectă zi perfectă

Cele mai frumoase insecte sunt sentimentele cele mai frumoase, mai vesele și mai durabile. Sunt fluturi minunați ale căror culori formează o trenă care sclipește în aer. Zboară.

Insectele cele mai respingătoare sunt sentimentele cele mai josnice și mai rele.

Acestea se târăsc.

Insectele pipernicite și plăpânde sunt sentimentele nefericite. Merg

cu pași mărunți.

Colecția mea nu cuprinde decât puțini fluturi.

Am întotdeauna plasa și penseta într-un sertar al biroului. Când văd câte un sentiment nou pe umărul vreunui coleg, îl prind și îl pun într-o cutiuță, pe un strat de vată. În apartamentul meu, o cameră întreagă este destinată colecției de sentimente. Prinse cu bolduri, insectele stau într-o vitrină, așezate pe specii, cu câte o etichetă pe care li se citește numele. Mici lumini le pun în valoare culorile sau lipsa de strălucire, le fac să arate ca diamantele sau ca sticla, dintr-o bijuterie.

Strâng cu putere brațele fotoliului, încheieturile mi se albesc. îmi înfig unghiile

73

Martin Page

în palmă. Rechinul se agită, îmi străpunge carnea, o sfâșie cu aripioara dorsală și cu înotătoarele, trăgând după el ciorchini de vine. Coboară adânc, lovind cu coada, mereu în căutare de hrană. Sunt lac de sudoare.

Este 11.58 și cincizeci și nouă de secunde, îmi strâng nodul de la cravată, iau o înghițitură de suc de portocale multivitaminizat, bomba de pe biroul meu explodează. Deflagrația este atât de violentă încât instantaneu sunt complet ars, până și sângele mi se transformă într-o pulbere neagră, scheletul este friabil ca și cum ar fi din zahăr candel.

Pauza de prânz. Mergem cu toții la cantina aflată la etajul șaptezeci și doi.

Ascensor. Ambianța este agreabilă. Ordin de la direcție. E bine văzut dacă râzi și discuți, contribuie la avansare. În spatele unor ecrane de control conectate la camere de luat vederi, niște psihologi ne airalizează comportamentul pentru a se îngriji de fericirea noastră. Mâncarea este delicioasă, cadrul minunat, muzica, după moda industriei de discuri, se ascultă foarte bine,

74

O perfectă zi perfectă

e proaspătă ca și peșteie, și nu se va păstra mai mult fără să degaje același miros.

Desigur, hrana provine din agricultura biologică; ca și cocaina pe

care cadrele o vor priza la closet. Marijuana e garantată fără pesticide.

Cu tava în mână, părăsesc grupul colegilor mei și mă îndrept spre o masă goală. Nu aș vrea ca în clipa când ne așezăm la o masă pentru șase persoane să ne dăm seama că nu e destul loc pentru toți, și că cineva trebuie exclus.

O femeie vine să se așeze la masa mea.

Îmi vorbește. Îi vorbesc. Nici unul din noi nu știe ce spune. Nu e nevoie să ne înțelegem, nici să ne auzim, la drept vorbind este chiar considerat o pierdere de timp și de energie. Avem o discuție formidabilă, plină de zâmbete, de râsete și de încruntări de sprâncene.

Bărbați și femei își plimbă animalele domestice. E voie să le aduci la birou, acum că se cheamă Angoasă, Ulcer, Competiție, Teamă, Sudoare, Ambiție, Durere de Stomac. Sunt ținute în lesă de stăpâni.

Mai exact, sunt legați de o lesă de carne, sânge și mațe băloase.

75

Martin Page

Reclamă: civilizație înseamnă domesticirea și creșterea fricii.

Un bărbat îl pune pe Stres să facă pipi lângă masa cu sushi. Insomnie, al unui bătrân, latră la toată lumea. Spaima-de-a-fiConcediat, un animal imens cu păr roșcat, aparținând unei tinere stagiare, se învârtește în cerc dând din coadă.

Las deoparte carnea, nu vreau ca rechinul care înoată în corpul meu să se îngrașe. Cartofii prăjiți nu au sare, piperul e prea dulce. Pun câteva fire de arsenic pe desertul meu frumos colorat.

Primele note din California Dreamin' își desfășoară arhitectura în sala de mese. Pe o masă din fața mea, călcând peste farfuriile colegilor mei, cvartetul mexican interpretează cântecul grupului Mamas and Papas.

Astăzi la prânz nu voi mânca desertul.

M-amhotarâtSâmălasdetanat.E

cu atât mai ușor cu cât nu m-am apucat niciodată. Dar cum în cadrul Companiei e bine văzut să te lași de fumat, pentru că e semn de voință puternică, de atenție față de propria sănătate și o dovadă de respect față de anturaj, am declarat că mă las de fumat. Direcția m-a felicitat pentru curaj.

E mai bine să fii un fumător care s-a lăsat sau pe cale să o facă

decât nefumător.

Unui nefumător nimeni nu-i remarcă performanța de nu se fi apucat niciodată de fumat, se plânge neîncetat de fum, strănută, în fine, strică în mod sistematic cheful tuturor. Fumătorul care vrea sa se lase e un erou.

Așa că, neglijent, las la vedere pachete începute de țigări mentolate, cutii cu

77

Martin Page

plasturi și gumă de mestecat cu nicotină.

Nestematele din coroana gloriei mele.

Colegi fumători mă întreabă cum procedez, mă invidiază, sunt impresionați de îndrăzneala mea.

„Cum faci?”

„Te invidiem/”

Chestie de voință.

Mă uit la fotografia înrămată vie pe biroul meu. Familia mea și cu mine într-o frumoasă grădină de vară cu piscină.

Magnifica femeie se numește Claudia, este soția mea, este campioană mondială la finanțe categoria OPA*. Cei doi copii magnifici sunt copiii mei, cel mic are un magnific astm, sunt foarte buni la învățătură, nu vor face niciodată cancer, iar dacă vor face, va fi un cancer biologic. Și când vor fi destul de mari, le voi spune că nu trebuie cu nici un chip să folosească seringă vreunui coleg, dacă nu au dezinfectat-o în prealabil cu alcool. O sticlă de Tack Daniel's ar fi numai bună în acest scop.

* OPA - Ofertă publică de cumpărare (fr. Offre Publique d' Achat). (N. Ir.)

78

O perfectă zi perfectă

Din fericire, nu e adevărat. Am plătit niște actori ca să pozeze alături de mine.

Fotografia a fost făcută într-o grădină închiriată. Nimic nu a fost lăsat la întâmplare.

Familia mea este ideală. Soția mea corespunde criteriilor de perfecțiune modernă.

Copiii ar fi putut să figureze într-o reclamă pentru oricare din

regimurile fasciste pentru dinți albi, zâmbet strălucitor, sportivi, așa de frumoși, genul de copii pe care toată lumea îi adoră în mod spontan. Să-i mănânci, nu alta, colegii mei se dau în vânt după ei. Aceste luxoase accesorii cu ochi albaștri au influențat foarte mult imaginea mea și promovarea în cadrul Companiei. Fără ei, aș fi disprețuit. Colegii mă invidiază pentru aceste produse umane perfecte.

La fiecare banchet, la fiecare ceremonie unde e nevoie de prezența familiei, îi închiriez pentru a povesti ce soț formidabil și ce tată genial sunt. Conștiința mea nu are resursele necesare pentru a-mi cumpăra o familie.

Viața nu a fost făcută pentru mine: sunt o ființă omenească cu branhi.

79

Martin Page

Plătesc un actor ca să meargă la teatru, la cinema, la petreceri, să danseze în discotecile la modă, să participe la întruniri, să se angajeze în asociații și partide politice. În locul meu. Pentru fiecare misiune, îmi poartă numele, mă reprezintă.

Este un mai-bun-eu. Cu o inteligență care nu se îndoiește de nimic și are răspunsuri pentru orice, știe să mă facă iubit. Pe urmele lui se află un detectiv particular și face fotografii cu atât de perfectă mea viață socială. Îl observ cum este eu. Sincer vorbind, este mult mai înzestrat. Este mult mai sigur de mine decât mine. Femeile mă iubesc atunci când el este eu; oamenii sunt adorabili, nu mă îmbrâncesc. Eului-meumai-bun nu-i pasă de nimic, dansează toată noaptea în discotecile pentru tinerii cu bani, acești dandy revoltați și nepăsători pe măsură, se îndrăgostește de o femeie epatantă, care la rândul ei îl iubește la nebunie. Se implică în viață, dezbate probleme importante, denunță lumea pentru promovarea unei noi ordini care pune libertatea în laț. Face tot ceea ce eu nu reușesc să fac fără să râd, sau ceea ce eu fac prost, având impresia că mi-am

80

£Pf^ță_ziperfectă

greșit specia. Fără să-și dea seama, operează concesiile pe care eu le refuz, nu are conștiința care pe mine mă împiedică să fiu fericit, nu-și pune întrebări, își urmează înclinațiile fără să se îndoiască.

Din păcate, uneori chiar trebuie să trăiești. Când nu mă pot lipsi de

prezența mea în societate, fac apel la serviciile unor costumieri. Un autor de gaguri de la televiziune îmi scrie glume și povești scilicet pe care le voi putea produce la momentul potrivit pe la recepții, banchete, dineuri de afaceri, la birou în preajma mașinii de cafea. Un bătrân profesor de retorică îmi scrie textele pentru viața mea de zi cu zi la serviciu și printre oameni. Ei găsesc cuvintele care vor merge pe șinele înțelegerii publicului meu. În fiecare sâmbătă, autorul de gaguri și bătrânul profesor mă învață programul pentru săptămâna următoare într-un încântător parc de la parterul locuinței mele. Am luat de asemenea lecții de ținută și de dicție.

Biografie. Mă simt ca un individ normal, ceea ce are darul de a face din mine un individ foarte deosebit.

81

Martin Page

Părinții mei au murit înainte de nașterea mea. S-au sinucis la vârsta de șase ani, înainte ca viața să te oblighe să devii și să fii cineva, să ocupi un loc, să gândești ceva în legătură cu ea.

Copil fiind, petreceam ceasuri întregi mergând pe bordurile de prin parcuri.

Apoi, mi-au crescut picioarele. E tragedia vieții mele. Dacă am vreo teorie politică, ea ține în întregime de această constatare: picioarele mele au devenit prea mari ca să mai pot merge pe bordurile peluzelor.

A sosit vremea când a trebuit să-mi aleg o meserie. Voiam să-mi fac o profesie din corespondența cu prietenii. Era singurul lucru pe lume pentru care aveam talent și care mă încânta cel mai mult. Dar în clipa concretizării acestui vis, nu mai aveam nici timbre, nici prieteni.

Sărac și orfan, visam pe atunci să am bani așa cum alții visează la întinsul oceanului.

Reușita mea a fost evidentă. Nu m-am străduit, excelența e o cărare bătută. Poți învăța munții să-și îndoieie spinarea.

Viața mea este reușită pentru că nu am reușit să trăiesc.

Dragostea e o țară frumoasă, e Elveția, insulele Caiman, Caratbe, o realitate

82

O perfectă zi perfectă

offshore, un paradis sentimental și sexual pentru privilegiați și

bandiți. M-am hotărât să străbat alte ținuturi, cu speranța de a găsi un cămin care să mă accepte în idiomul său. Interzis până la urmă în toate țările, am luat naționalitatea zărilor și a bombelor străbătând globul în B 52-ul meu.

Mă uit pe fereastră. Lumea seamănă cu un vechi film de astăzi. Văd deja cu prea multă claritate semnele care ne vor face peste zece sau douăzeci de ani să spunem cât de demodată și ridicolă este epoca noastră.

În curând lumea nu va mai exista. Societatea nu va mai avea nevoie de ea. Totul va fi diluat.

Înainte vreme, aerul era bun de respirat, mâncarea bună de mâncat, armele bune de omorât. Astăzi, armele sunt diluate într-un aer și o mâncare care otrăvesc. Puterea nu mai are nevoie de puști, de lagăre și de sârmă ghimpată, nici de tancuri, totalitarismul este diluat în atmosfera și în materia gândirii noastre.

Iată vremea când polițaii și soldații au devenit metaforele vii ale unei realități invizibile.

83

Martin Page

Compoziția atmosferei terestre: Azot 78%, oxigen 20%, argon 0,93%, urme de CO₂, puțină apă, metan și poluanți. Pe viitor, dacă vom dori să înțelegem ceva, va trebui să adăugăm 1% Represiune.

Iată vremea crimei perfecte: nu văd decât trupuri înfometate, sinucise, bolnave, masacrate, dar nici o armă în mâna vreunui asasin.

Mă doare capul, trag storiurile. Peste cinci minute trebuie să plec la o ședință, iar asta mă îngrijorează. De fiecare dată când pătrund într-o încăpăre, când vin acasă, când mă duc la birou, la gară, la bancă, într-un restaurant, am sentimentul că mă aflu pe locul unei crime. Am senzația de girofaruri, parcă văd cordoane de plastic delimitând teatrul crimei, blițurile ziaristilor, parcă aud conversații între polițiști și medicul legist, parcă simt un miros de pudră și sânge.

Îmi iau un pahar cu apă de la automatul de apă proaspătă. Ridic capacul și îmi scufund capul în cuva de plastic. Deschid ochii. Totul este tulbure și luminos.

84

O perfectă zi perfectă

Nu reușesc să văd ora pe cadranul ceasului atârnat pe perete. Încep să nu mai am aer, plămâni mi se chircesc. Bolborosesc pentru ultima oară și mor. Sosesc niște colegi care discută și își iau câte un pahar cu apă, e așa de cald! Încă o perfectă zi însorită.

Sunt destul de vorbăreț. Vorbesc cu toți colegii mei, excepție făcând doar directoarea de la relații internaționale. Este persoana pe care o prefer, și știu că și ea are aceeași stimă pentru mine. Nu ne vorbim niciodată, ne privim complice, nu e nevoie să ne vorbim pentru a ști că nu avem nimic să ne spunem. Motiv pentru care ea este persoana cu care am cele mai multe puncte comune. Tăcerea este singura limbă universală atunci când am impresia că vorbesc o limbă străină cu ființe care vorbesc aceeași limbă cu mine.

Munca mea constă din a face lucruri cu vocale și consoane; fac lucruri roșii, galbene și albastre; de asemenea lucruri cu cifre.

Niciodată nu am înțeles prea bine natura muncii mele. Fără îndoială că de aceea și

87

Martin Page

sunt atât de performant și sunt plătit atât de bine. Poate că vindem lucruri. Ce lucruri? Cele pe care oamenii le cumpără.

Își face apariția cvartetul muzicienilor mexicani. În mod evident, chitaristul nu este treaz. Are câte o sticlă de pulque petrecută pe după fiecare deget.

Își acordează instrumentele. Un mexican bărbos își scutură trompeta de paie și își aprinde un trabuc. Femeia își privește tovarășii cu un aer sever, le dă ordine cu degetul ridicat. Aparent stângaci, încep să cânte cu virtuozitate. Femeia își împletește o floare de cactus în păr. Înaintează și cântă privindu-mă drept în ochi.

La etajul cincizeci al unui imobil cu birouri ale uneia dintre cele mai mari multinaționale, într-un serviciu plin de funcționari agitați de o frenezie demnă de goana după aur, un cvartet de mexicani îmbrăcați în haine vechi interpretează pe o mochetă de doi centimetri și jumătate o versiune salsa și veselă a cântecului formației Cure, Trust.

Îi acompaniez dansând pe birou și bătând din palme.

88

O perfectă zi perfectă

în acordurile ultimelor note, mă salută.

Femeia îmi aruncă o floare roșie cu alb.

Dispar.

Pun floarea într-un pahar de plastic așezat pe biroul meu.

Peste patru ore, ziua mea de lucru se va sfârși.

Agit câteva pete de cerneală pe hârtie, amestec cuvinte și cifre, gata! Ziua mea s-a sfârșit.

Astăzi este ziua mea de naștere. Nu m-a felicitat nimeni. Ieri, i-au oferit un tort unui coleg tenebros care însemnase o cruce mare pe calendar. La mulți ani eu!

Reclamă: dacă apreciați faptul că vi se urează la mulți ani, faceți o cruce mare pe calendare.

E timpul să mă întorc acasă. Cum nu am curajul să iau ascensorul împreună cu colegii mei, deschid fereastra biroului, încalec pervazul și, apăsând ușor, mă las să cad în gol. Aerul proaspăt și soarele se amestecă, e genul de senzație care te face permeabil la lume. Pătrund în diferitele straturi de poluare atmosferică. Aerul îmi străpunge costumul și îmi înțepă pielea.

89

Martin Page

Închid gura și mă țin de nas ca să nu înghit prea multe toxine. O pasăre trece pe lângă mine, pare înduioșată, crede că sunt un puișor care s-a avântat afară din cuib înainte să-i crească penele, prea curând.

Mai mult de zece metri, cinci, doi, deschid ochii mari. Cad lat pe trotuar la picioarele unui grup de turiști care admiră splendoarea monumentului nostru închinat morților.

D în salariu îmi cumpăr ediții cu operele complete ale lui Emily Dickinson.

Îmi câștig bine existența, sau, mai bine zis, existența mea mă plătește foarte bine, alocă un salariu bun funcționarului devotat care sunt pentru ea.

Nu știu ce fac oamenii cu banii. Îmi închipui că dorințele lor ascultă de cifra înscrisă în fiecare lună în contul bancar, după cum și iubirile lor urmează lin autostrada marcată de podoabele lor sexuale.

Am un apartament mare pentru că îmi place să merg cu brațele deschise. Este singurul meu semn de bogăție. Nici un aparat video hi-fi perfecționat. Gusturi alimentare simple. Ador să gătesc, chiar dacă nu mănânc mult.

Din cauza rechinului care înoată în corpul meu, am devenit vegetarian. Dar

91

Martin Page

tot îmi mai place să gătesc mâncăruri cu carne; de aceea, îndată ce sunt gata, îi duc farfuria unei foste colege de școală, care, după ce și-a reușit tentativa de sinucidere ratată, s-a făcut artistă. Nemaicrezând în viața cuvintelor din aer, a făcut legământ de tăcere și comunică scriind pe o tablă albă. Reconstituie o vacă din hrana în care s-a transformat, un soi de sculptură șiroind de antricoate, bucăți de friptură și hamburgeri. În curând va da un lapte zgrunțuros și brun.

Nu am multe haine. Două costume pentru lucru, pe care le înlocuiesc în fiecare an. Hainele mele personale, pe care le port în afara orelor de lucru, sunt extrem de solide, pentru că vreau să îmbătrânească odată cu mine: o pereche de blugi gri, o bluză de trening neagră cu glugă, un palton vechi din stofă de lână neagră, pantofi mari, indestructibili.

Asta înseamnă că îmi rămâne de prăpădit în fiecare lună o sttmă de bani frumușică, chiar și după ce mi-am plătit eul-mai-bun, familia și scenariștii.

De-asta mi-am ales o slujbă așa de bine plătită. îmi prăpădesc banii cumpărând

92

O perfectă zi perfectă

volume cu opera poetică completă a lui Emily Dickinson. E modul meu de a practica alchimia: transform plumbul monetar în aur poetic.

Nu-mi revin din faptul că mi se îngăduie să primesc volume ale celui mai mare poet al Universului în schimbul unor cifre din contul meu bancar. Seamănă a furt, a escrocherie. Sper că nu își vor da niciodată seama de asta.

În fiecare lună cumpăr 3 334 de volume cu opera poetică a lui Emily Dickinson în colecția de buzunar.

De trei ani încă am cumpărat prin urmare 120 024 de volume. Poezia cea mai bine vândută din întreaga lume. Pentru a urmări, a explica și a recupera acest eveniment editorial, criticii literari au produs articole în care o celebrează pe micuța mea Emily, agitând și mai mult spiritele. Articolele au asigurat o promovare inedită a operei sale; s-au vândut și mai multe volume.

Ca să nu trezesc bănuiele, cumpăr cărțile din diferite locuri din țară, cu bucata din librăriile mici, în cantități mari de la furnizorii direcți, cu ajutorul unor intermediari mafioți.

93

Martin Page

Pentru a cumpăra cele 3 334 de exemplare lunar din poemele lui Emily Dickinson, am creat o societate offshore cu sediul în Bahamas. Nimeni nu știe că eu o conduc, nici cu ce anume se ocupă. Lucrez cu intermediari care nu știu nimic despre mine, societăți paravan, în țări unde legalitatea hibernează tot anul. Se trimit ordine în Argentina, în Anglia, în Japonia, în Franța, în Statele Unite, în vreo alte zece țări, pe numele a sute de oameni de paie care cumpără pentru mine. Apoi, aceste volume în diferite limbi îmi parvin prin poștă la o cutie poștală, aduse cu camionul la garajul din subsolul blocului, parașutate noaptea pe câmpuri pustii.

Reclamă: subversiunea se află în mijloacele puse în practică;
revoluția se află
în metodă.

Volumele acestea sunt depozitate în garajul meu. Unele din ele îmi alcătuiesc mobilierul. Masa din living, noptiera, biblioteca, taburetele, patul, etajerele, toate acestea sunt alcătuite din volume cu poeme de Emily Dickinson.

Imprăști toate exemplarele, le semăn în culturile intensive și în micile livezi ale

94

O perfectă zi perfectă

lumii. Le expediez la toate școlile și la toate instituțiile publice și private, la departamentele universităților, la întreprinderi. Pe unele le plasez în locuri strategice, în muzee, lipite în spatele tablourilor, prinse cu scotch pe sub scaunele din metrou, din autobuze, din sălile de concert,

teatru și cinema. Trimit personalităților politice, vedetelor, persoanelor influente; la întâmplare, unor anonimi luați din cartea de telefon.

Pentru ca toată lumea de pe Terra să aibă câte un exemplar din divina mea poeză.

Curând, acest terorism literar tăcut nu mi s-a mai părut suficient pentru ca să pot avea pretenție la un titlu revoluționar. Trebuia să organizez acțiuni mai strălucite, mai demonstrative. Pur și simplu, să fac mai mult zgomot.

Să pun bombe. Revoluționarii fac acest lucru, la fel și teroriștii. Este un calificativ de care nu mă tem.

Nu sunt o persoană violentă, dar nu rațiunea a motivat alegerea tipului meu de nitroglicerină. Sau, mai bine zis, nu numai.

Să omor zeci de necunoscuți, nu mi-ar fi plăcut așa ceva, nu aș fi putut, și nu cred că este demn de respect. Dar, mai presus

95

Martin Page

de orice, sunt convins că atentatul cu bombă nu este un mijloc eficace pentru că, pur și simplu, a fost prea mult folosit. A devenit banal, toată lumea pune bombe, irlandezii, corsicanii, kurzii, palestinienii, israelienii, extrema stângă, extrema dreaptă, toate serviciile secrete, toate armatele, toate guvernele democratice.

Primul om care a pus o bombă, da, ăla a făcut ceva nou. Acum punerea unei bombe este un gest mult mai ucigaș decât acum un veac, dar impactul psihologic este mult mai puțin eficient. În fiecare zi explodează mai multe bombe decât se nasc iubiri adevărate.

Iată de ce am inventat bombe înzestrate cu un nou explozibil, pe care mi-l închipui mai puternic: muzica. De acum înainte, în toate manualele de terorism, va trebui să se facă deosebirea între bombele Bum-bada-bum și bombele Do-re-mi-fa-sol-la-si-cio.

Fabric bombe cu muzică după o combinație între sistemul cutiei muzicale și cel al bombei cu efect întârziat. E de ajuns să înlocuiești plasticul sau nitroglicerina cu fragmente muzicale.

96

O perfectă zi perfectă

Este un dispozitiv adaptat pentru o mică explozie armonică, dar

atunci când se pune problema organizării unui atentat într-o sală de conferințe, o clădire oficială, sunt nevoit să conectez bomba la întreaga rețea audio locală și adeseori să creez un nou sistem sonor. Plasez mici dispozitive neînchipuit de puternice prin toate ungherele, ascunse prin ghivece cu flori, pe sub mese, prin spatele tablourilor. Nu e nevoie să întind fire prin toată clădirea țintă, legăturile se efectuează prin infraroșii. Nu am nici o dificultate în a pirata circuitele audio ale unei săli de conferințe și în a amuți microfoanele.

Oamenii din serviciul de pază nu mă observă niciodată. Ei se uită după arme, după grenade. Un turist cu un CD-player portabil printre alte câteva mii nu are darul de a le atrage atenția.

Clădirea Națiunilor Unite, New York, luni 29 mai, ora 11.38. Adunare Generală.

300 000 de wați: The Clash, Wrong'em Boyo.

Impactul: trei ulcere, trezirea a 48 de ambasadori, votarea unei rezoluții, cu o

97

Martin Page

unanimitate istorică, pentru condamnarea terorismului muzical.

Discursul papei Ioan-Paul al II-lea despre iubirea lui Dumnezeu și despre căința Bisericii pentru greșelile trecute, piața Sfântul Petru, Vatican, duminica Paștelui, amiază. Spectatori prezenți: 500 000 de persoane, transmisiune mondială.

800 000 de wați, 70 de ecrane în jurul pieței.

Pet Shop Boys, Go West.

Impactul: preoții homosexuali cer dreptul să se căsătorească, femeile vor și ele să poarte sutană și potcapuri ciudate, oprirea a opt stimulatoare cardiace, câteva orgasme.

Colocviu: „Arta: Revoltă, Subversiune, Originalitate. Interpretare poetico-ontologică și hermeneutică”, vineri 4 mai, saloanele roșii de la Ritz, Paris. Yann Tiersen & Neil Hannon, Les jours tristes.

Impactul: trei scriitori se îneacă cu fursecuri, un ziarist face o gaură în perete cu capul, niște tineri invitați mestecă voluptuos cioburile unei sticle de șampanie.

98

O perfecta zi perfectă

MTV, Top 20, sâmbătă 24 decembrie.

Schubert, Fata și moartea.

Impactul: douăsprezece supradoze, trei sinucideri, șaptesprezece divorțuri, 3 883 de televizoare distruse, creșterea vânzărilor la albumul Da Bitch & da gun al rapperului american Choo-Bear.

Atentatele mele ocupă primele pagini ale ziarelor, toată lumea vorbește despre „acest misterios terorist meloman”, lumea se întreabă ce urmăresc, cine sunt. M-am hotărât să fac noi victime tăcând.

Mă întorc acasă. E zgomot în cameră.

Necazul și Singurătatea fac dragoste în patul meu, fără prezervativ, se-nțelege.

Iarăși o să mă pricopsească cu o droaie de copii. Sper să nu ia vreo boală.

Deschid frigiderul ca să-mi iau o bere.

Nici urmă. Totuși am fost ieri la cumpărături. Aud un huup, mă întorc și văd Angoasa cum dă pe gât ultima mea bere.

Râgâie și aruncă sticla într-un colț al bucătăriei lângă suratele ei.

Mă instalez în fotoliu. Cum orchestra mexicană nu pare dispusă să-și facă apariția, pun discul Paranoici Android. La televizor rulează filmul meu preferat, Edward Mâini-de-foarfecă. După aceea, trebuie să fac o scurtă vizită la cimitir.

Se trezește rechinul. Acum îmi atacă direct coloana vertebrală. Lovește cu

101

Martin Page

botul, lezându-mi măduva spinării. Cu dinții, îmi roade coloana, încearcă să disloce niște vertebre.

Mă răsucesc în fotoliu, cu brațele depărtate. Ecranul televizorului, pe care defilează imagini din filmul lui Tim Burton, îmi luminează livingul.

Ceva lipsește. Ca și cum mi s-ar amputa lucruri care nu există încă. Nu există cuvinte pentru a descrie lucrurile încă nenăscute. Îmi lipsesc oameni pe care nu îi cunosc. Știu că îi voi întâlni într-o bună zi, că ei și ele vor deveni prietenii mei, că o voi iubi pe femeia a cărei amprentă

spectrală plutește în preajma mea.

Port în pânțele acele ființe iubite ce vor veni. Ele sunt fantome, nu ale celor ce nu mai sunt, ci fantomele celor ce nu sunt încă alături de mine. Fantomă nefiind cuvântul potrivit pentru a vorbi despre aceste forme vapoaze, am inventat termenul amofant.

Amofanții, fantomele celor ce nu sunt încă aici.

În medicină se vorbește despre membru fantomă atunci când un pacient își simte membrul amputat. Ni se amputează

102

O perfectă zi perfectă

mereu prietenii și ființele iubite pe care nu le cunoaștem încă.

Pe lângă fantomele normale și amofanți, am descoperit și alte specii ale aceleiași familii:antomii și eunomii. O fantomă fiind apariția unei ființe imateriale care nu există sau nu mai există, antomul este o ființă materială care există. Asta înseamnă că toate ființele omenești vii de pe Pământ sunt antomi, din care nu va mai rămâne nici o urmă la ceva vreme după moartea lor. Fac parte din categoria spectrelor care nu pot trece prin ziduri, pentru a căror existență există toate dovezile și care se văd în oglindă. În ordinea naturii, aceștia nu constituie o specie superioară, ci o specie oarecare de spectre printre altele.

În fine, eunomii sunt spectrele tuturor vârstelor noastre trecute, ale ființei noastre copil și adolescent, ale tuturor acelor ocazii când a trebuit să murim pentru a continua să îmbătrânim. Eunomii sunt portretele celor ce noi am fost; la vederea lor ai impresia că te uiți la vechi fotografii care prind viață. Unora le e frică de eunomii lor, pentru că i-au trădat.

103

Martin Page

Am avut prieteni, prieteni adevărați, amici, colege, colegi de clasă. Era plăcut.

Persoane de care eram legat. Dar timpul, depărtarea, minciuna, înclinația pe care o au unele plante de a se crede adulte crescând, egoismul, lașitatea, orgoliul, spiritul serios, rănilor tăcute, făcute și primite, loviturile îmbrăcate în zâmbete și în indiferență, din pricina tuturor acestor dăunători, nu mi-a mai rămas astăzi nici unul.

Și nu e trist. Faptul că asta nu e trist este poate trist, dar, în sine, nu

e trist. Nu mi-aș dori prietenii care nu rezistă presiunii timpului și a vieții.

Nu există o ruptură brutală, nici certuri dramatice, prietenii noastre se sfârșesc natural, fără țipete, fără ciocniri vizibile.

Puțin câte puțin, firele care ne leagă se taie, sunt atât de subțiri și de numeroase, încât nu ne dăm seama; sunt fire de păr prin care curge un amestec din sângele nostru, într-o bună zi, ne dăm seama că legăturile capilare sunt desfăcute: prietenii noștri au devenit ceilalți. Oameni.

Din când în când, găsesc pe robot mesaje din partea acestor dispăruți care mă invită la mese cu foști, la regăsiri, la: „Alo,

104

O perfectă zi perfectă

ce-ai mai făcut?" Pentru că neapărat trebuie să fi făcut ceva, nu e de ajuns să fii.

Cel mai bine e să fi ajuns cineva, de preferință altcineva. Înainte nu erai aproape nimeni, doar tu însuși.

Am avut o singură dată slăbiciunea de a mă duce. O frumoasă petrecere patetică.

Eram înconjurat de fantome în carne și oase, ca niște morți vii, o necrofilie deghizată în banchet voios. Pentru mine, era sărbătorirea morții prieteniei noastre, de un sadism sentimental exemplar; pentru inima mea, victimele erau propriii lor călăi. O afacere pentru Colombo.

Așa cum există persoane care încearcă să rămână în contact cu rudele decedate prin levitații de pahare și prin învârtirea gheridoanelor în timpul ședințelor de spiritism, ne adunasem acolo pentru a convoca fantele prieteniei noastre.

Îmi sunt dragi fantele, nu mă tem de ele. Ce nu suport însă, sunt cadavrele care refuză să moară.

În inima mea, ei sunt cadavre. Îi iubesc pentru totdeauna, nu voi uita prietenia noastră. Dar nu ne mai vedem, nu mai împărtășim nimic. Prietenia noastră a

105

Martin Page

încetat să mai respire; și chiar dacă a fost asasinată, e vorba de o moarte naturală.

Ca prieteni, au murit. E trist. Ca ființe omenești, sunt vii. E și mai

trist. Dar nu ființele omenești le iubeam în ei, ci prietenii.

Toate acestea au trecut, nu mai sunt adevărate. Au rămas amintiri mai vii decât aceste reuniuni mortuare. Trebuie uneori să ai curajul de a-i ucide pe toți cei pe care i-ai iubit și care, în ciuda tuturor aparențelor, se complică prin a rămâne în viață fără sentimentele care ne uneau și ne hrăneau cu una și aceeași afecțiune.

În general, despre foștii prieteni, spui: „nu ne mai vedem”, „ne adunăm o dată la cinci ani pentru un chef pe cinste"... Nu, nu e adevărat. Trebuie să ai curajul să pronunți actul de deces al ființelor care încă mai respiră. Poate că sunt un medic sever, dar drept: morților nu le faci nici un serviciu dacă îi minți.

Acum șase luni, am procedat la înhumarea tuturor prietenilor mei eterni și morți.

— Nu puteți face una ca asta, domnule!

protestase paznicul, punându-mi în fața ochilor un exemplar din regulamentul de ordine interioară al cimitirului.

106

O perfectă zi perfectă

Îmbrăcat într-un costum albastru închis, bine pieptănat, cu dinții regulați și albi, în vârstă de aproximativ patruzeci de ani, semăna cu o vedetă oarecare de cinema. Pe o pancartă scria că în incinta cimitirului este interzis fumatul. L-am luat pe după umeri.

— Vă cer șase morminte, plătesc tarif întreg pentru ele, sunt dispus chiar să plătesc și pe deasupra. Pentru șase morminte ar trebui să-mi faceți o mică reducere, nu primiți în fiecare zi o asemenea comandă.

— Dar nu există nici un corp! Nu aveți cadavrele! a protestat omul eliberându-se, șocat de lipsa mea de educație.

— Nu e vina mea. Le-am cerut prietenilor mei să aibă bunăvoința de a-și pune capăt zilelor, dar nu au vrut. Lor trebuie să le înfățișați reclamațiile.

— Vai, dar nu este posibil! E contrar regulamentului. Articolul 36, alineatul...

— Ascultați-mă, pentru mine sunt morți, și chiar dacă nu există nici un corp, nu pot să-i las fără mormânt. Trebuie să-ți îngropi morții. Nu pot lăsa aceste cadavre afective așa, în aer liber, abandonate...

Păreți om cumsecade, un umanist; preferați

Martin Page

ca cele șase morminte să rămână goale, sau vreți mai bine să mă duc să asasinez cadavrele prietenilor mei decedați pentru a respecta regulamentul dumneavoastră?

Un teanc suplimentar de bancnote L-a convins să strecoare o lamă de cuțit în inima moralei sale și să adauge un alineat provizoriu la regulamentul cimitirului.

Cele șase sicrie erau așezate, fiecare în dreptul gropii sale. În fiecare sicriu, am pus câte un manechin deghizat și machiat în așa fel încât să semene cu defunctul mult iubit. Alături am pus câteva fotografii din anii noștri fericiți, obiecte, amintiri, și tuturor le-am scris câte un bilet căruia i-am dat foc, presărând cenușa în sicriu.

Paznicul a coborât sicriile cu o frânghie. Pentru că se mișca prea încet, l-am împins pe fiecare în groapa lui. Nu aveam nici cea mai vagă idee în privința religiei prietenilor mei decedați, poate că se convertiseră după despărțirea noastră?

Pentru mai multă siguranță, am chemat un preot catolic, un pastor, un rabin, un călugăr budist, un murabit, un preot ortodox, un imam și un cercetător de la CNRS. Fiecare a făcut câte o slujbă în felul

O perfectă zi perfectă

lui la fiecare mormânt. Le-am dat apoi câte un plic, pe care l-au ascuns în buzunare de aceeași religie.

Ca simbol al eternității lacrimilor mele, am aruncat în morminte vreo câteva kilograme de ceapă. Pentru a împiedica vampirii, necrofilii și pe alți profanatori de morminte să deranjeze noncadavrele foștilor mei prieteni pseudomorți, am aruncat de asemenea funii de usturoi.

Pentru a le asigura un ocean pasionant pe care să navigheze, am vărsat în fiecare mormânt mai mulți litri de vodcă, tequila, bourbon, gin, Coca-Cola; totul pudrat cu frunze de marijuana și de ceai.

Pentru ca prietenii mei să aibă vânt prielnic în pânzele neantului, am pus în sicrie câte un mic difuzor cu muzica lor preferată.

Paznicul a vrut să acopere gropile. Am fost nevoit să-L cumpăr pentru a-și îndeplini munca. Mormintele odată închise, am pus, după

moda englezească, câte o frumoasă stelă cu numele lor.

Am rostit un mic discurs funerar, în care am făgăduit că ei vor continua să trăiască

109

Martin Page

veșnic în inima mea, deoarece chiar dacă prietenii mor, prieteniiile sunt veșnice.

De mai multe ori pe lună mă voi duce să pun flori pe mormintele prietenilor mei.

Le citesc ziarul, poeme, le cânt cântece cu orchestra mea mexicană.

Acum o săptămână, am participat la o manifestație. Parlamentul a votat o lege privind expulzarea tuturor străinilor care odihnesc în cimitirele naționale, și ale căror acte nu sunt în regulă. Am fost opt care ne-am opus acestei profanări.

Cvartetul de mexicani și-a făcu apariția interpretând cântece de la Mano Negra.

Forțele de ordine au făcut descinderi în toate cimitirele din țară, le-au cerut actele tuturor cadavrelor. I-au expulzat pe morții clandestini, străini, ilegali; au umplut mai multe chartere, și i-au trimis în țări unde nu vor fi niciodată liberi.

Seara. Mă întorc de la cimitir, unde am depus muribunde flori pe mormintele prietenilor mei morți.

Mă dezbrac. Sexul mi se ițește din chiloți. Tresar. E multă vreme de când nu am mai dat nas în nas unul cu altul. Ce mai faci? Tăcere. Sexul meu îmi face mutre.

Nu numai că nu mă culc cu nimeni, dar nici pe mine nu mă mai fut. Am devenit un bătrân cuplu, eu singur. Este în mod sigur o performanță. Nu-mi mai doresc nici măcar propriile fantasme, vaginele virtuale mă fac să casc de plictiseală, sânii închipuiți mă lasă rece. Propriul meu sex mă enervează.

Magia de a-L vedea transformându-se, crescând, umflându-se, îngroșându-se, nici asta nu mă mai amuză. Abracadabra!

Iepurele nu mai iese din joben.

111

Martin Page

Mai rămâne mica erecție de dimineață, dar este vestigiul unei arhitecturi odinioară superbă în mod normal. Mi se scoală fără convingere. E un reflex, mi se scoală așa cum casc. Îmi amintesc că am un sex atunci când sunt la cinema cufundat în fotoliu, atunci când mi se prinde într-o cută a chiloților, și trebuie să îl împing discret cu degetul ca să găsească o poziție mai confortabilă pe pernița testiculară.

Era o vreme când mi se scula 24 de ore din 24, șapte zile din șapte, în timpul vacanțelor și în zilele de sărbătoare. Mi se părea că Barnum își înălțase cirul în pantalonii mei. Nu puteam cobori din autobuz și din tren, neîndrăznind nici să mă ridic, nici să merg cu o erecție atât de evidentă. Mi se scula la micul dejun, sub jetul dușului, atunci când îmi legam șireturile; mi se scula când mă spălam pe dinți, când îmi făceam de mâncare, când spălam vasele și când trăgeam cu aspiratorul; mi se scula mereu, la amiază, șezând, în picioare, lungit; mi se scula în metrou, în mașină, în avion, în parașută, pe schiuri, pe bicicletă, pe scările rulante; mi se scula pe nemâncate, sătul, beat, obosit,

112

O perfectă zi perfectă

singur, în societate; mi se scula răsând, plângând, vorbind, urinând; mi se scula la vest, la est, la nord, la sud, în toate direcțiile, ca o busolă sau ca un panou de semnalizare; mi se scula în amonte, în aval, la flux, la reflux; mi se scula la babord, la tribord, la soare, la lună, în ploaie, sub fulgii de nea și în mijlocul îngrijorătoarelor cețuri; mi se scula până mă durea spatele, sexul meu întins și umflat în aerul proaspăt ca pânda sentimentelor mele.

În fiecare sâmbătă după-amiază, mă duc să-mi cumpăr câteva reviste porno de la vânzătorul de ziare de la centrul comercial din apropiere. Aștept să fie destui clienți în prăvălie, fac o mutră spășită și pun revistele pe tejgheaua transparentă sub care se află toate acele jocuri vesele de răzuire și de noroc.

Cum ajung acasă, nu fac nimic. Superțâțele, superfesele, supersexele superblondelor abia dacă îi stârnesc sexului meu un zâmbet ușor. Un mic fior îmi străbate testiculele, reacție hormonală normală, sexogramă plată. Sexul meu este fie cinic, fie romantic.

113

Martin Page

Atunci când nu sunt înghițite de lada de gunoi, paginile acestea îmi servesc la crearea unor păsări și flori din hârtie, și de asemenea a altor elemente naturale. Este o artă japoneză, origami, nu multe lucruri sunt la fel de minunate. Îmi petrec ceasuri întregi transformând pin-upuri în ibiși maiestuoși și femei cu picioarele desfăcute în trandafiri.

Cumpăr reviste porno doar pentru a-i face pe vecinii mei să creadă că cel puțin am o biată viață sexuală. Mai bine așa decât să treci drept cineva care nu are viață sexuală deloc. Ieri, m-a văzut vecina mea de la patru, a zâmbit batjocoritor. O să le spună celorlalți oameni din bloc. Reputația mea de labagiu pervers, amator de fete cu anatomie atomică este asigurată. Dac-ar ști ei!

Uneori, mă gândesc la toată sperma risipită care nu a ieșit din sexul meu pentru a face să înflorească plăcerea unei femei iubite. Poate că s-a transformat în lacrimile care desenează râul somnului meu, sau poate că alcătuiește un ocean, undeva în imaginare limburi. Visez la spermatozoizii care înoată acolo și cresc pentru a deveni magnifice balene. Cu atât de multe abțineri, oceanul acesta trebuie

114

O perfectă zi perfectă

că întrece Atlanticul. Mă întreb dacă nu sunt și insule pe el; o arcă a lui Noe.

În timp ce încerc să stabilesc o comunicare cu sexul meu, își face apariția cvartetul de mexicani și începe să cânte. Îmi acopăr cu mâinile ceea ce un medic legist ar numi organele genitale. Acest gest de pudoare este ridicol, așa că îmi încrucșez mâinile sub cap și mă întind.

În camera mea abia luminată, interpretează o melodie a lui Billie Holiday, Gloomy Sunday.

Dispar. Nu am somn. Mă aplec peste fereastră. Luminile orașului ascund peisaje întunecate.

Mă duc la toaletă. În clipa când mă așez, vocea lui Bill Clinton îmi explodează sub fese. Tresar. Își revede discursul de exprimare a regretelor pe care i-L va adresa soției sale în timpul cinei, ca urmare a faptului că a înșelat-o de atâtea ori.

„Draga mea, nu am nici o scuză, mi-e silă de mine, dar misiunea

prezidențială este atât de... nu, nu merge, nu este destul de patetic."

„Niciodată, s-a terminați Și acest niciodată nu va mai fi ca celelalte niciodată, este un nou

115

Martin Page

niciodată, care vrea să zică ceea ce zice, un niciodată singur la părinți. S-a terminat, voi fi credincios. N-am să-mi mai las sexid să zburde, jur, să mor eu. îmi fac și cruce, iar dacă mint, mă culc cu Margaret Thatcher."

Bill Clinton trage un pârț lung, urmat de un zgomot după care se pare că ar avea diaree.

Mexicanii își fac din nou apariția, înghesuți între genunchii mei și ușă, interpretează cântecul Know your Enemy al formației Rage Against the Machine. Nițel bossanova. Foarte agreabil.

Intre Bill Clinton care își declamă discursul lacrimogen și mexicanii mei care cântă și strigă ca la o serbare cu prea multă băutură, începe să mă doară capul. Trag apa și ies, lăsându-i pe colocatarii mei să se întreacă în decibeli.

Mă duc să fac un duș.

Noapte. Ies de sub duș. Călduț încă și jilav, îmi pun pijamaua. Mă așez pe marginea patului, gata de plecare în somn. Mă întreb ce să mă fac cu toate zilele mele de mâine.

Am 25 de ani, pot prin urmare să sper că voi mai agoniza încă cincizeci de ani, adică 18 250 de zile de mâine. Mi le închipui ca pe locuitorii unui orașel de provincie care pleacă, ducându-si valizele cu amintiri, părăsindu-și orașul natal pentru un alt oraș.

Mi-am petrecut ultima vacanță în lift.

Flash special: „Nu mai cred în vacanțe.

Mâine n-o să mă duc la serviciu".

Ultima vacanță mi-am petrecut-o în ascensorul blocului. O săptămână m-am bronzat la neon. A fost bine.

117

Martin Page

Colegii mei iau avioane, aleargă după soare, cheltuie averi ca să-și

ardă pielea și să fută băieți și fete a căror limbă nu o înțeleg. Străbat pământul ca niște adevărați aventurieri, ca să nu descopere niciodată că au capul rotund. Iubesc aceste popoare și aceste monumente ale artelor indigene, înțeleg, învață cu simțurile lor goale. Și dacă descoperă un Pământ rotund, spiritul lor rămâne tot plat. Nu vor descoperi niciodată America gândirii lor, și nici Tibetul din priviri.

Reclamă: există o astrofizica a gândirii care pe veci va rămâne de elaborat, rachete intergalactice și telescoape care vor trebui construite pentru cunoașterea spațiului uman.

După ce am blocat liftul cu o crosă de golf, mi-am adus bagajele. Ușa s-a închis.

Butonul de siguranță: liftul blocat. Îmbarcare instantanee.

Starea de fapt. Lift încăpător, care poate conține cu ușurință vreo douăzeci de persoane cântărind mai puțin de o sută cincizeci de kilograme. O oglindă mare pe peretele din fața ușii. Înălțimea tavanului:

118

O perfectă zi perfectă

aproximativ doi metri și jumătate. Mochetă verde pe jos, albastră pe pereți. Pe tavan, un grilaj sub care se plictisea trist un tub de neon, suedez.

Bagajele mele. O geantă de voiaj cu îmbrăcăminte safari, cărți, muzică, cremă pentru bronzat, trusă de toaletă. Material: plasă împotriva țânțarilor, sac de dormit, un bidon mare cu apă potabilă, hamac, o umbrelă de soare.

În mijlocul ascensorului, de-a curmezișul, am întins hamacul, pe deasupra am desfășurat plasa de țânțari, iar umbrela de soare am înfipt-o în grătarul ventilației. În fund, lângă oglindă, am instalat bidonul cu apă astfel încât să-L folosesc pe post de duș și ca sursă de apă potabilă. Cu fierăstrăul, am decupat un cerc în podeaua ascensorului, unde am fixat un sac de plastic pentru colectarea deșeurilor; când se umplea, sau când mirosul devenea prea puternic, îl scoteam, îl închideam ermetic și, când se deschidea ușa ascensorului, îl aruncam în pubela de la subsol.

Veselă, doar strictul necesar, un mic reșou cu gaz. Bucuria aventurii.

119

Martin Page

Provizii pentru o săptămână. Carne uscată, tăiței chinezești în punguță YumYum, roșii, mere, un salam, ceai. Cămara mea era suspendată deasupra tavanului, în afara ascensorului, prin încâlceala de fire mecanice și electrice.

Un aparat de fotografiat, baterii pentru bliț, pentru situația în care aș fi dat și peste zone întunecoase.

În timpul săptămânii mele de vacanță, locatarii imobilului au continuat să ia liftul. Camuflat în vegetația de nailon, de oglindă și fier, îi fotografiam pe indigeni.

Latitudinea țării mele de aventură se schimba mereu, în funcție de apelurile de la diferitele etaje. Ținutul acesta călătorea frenetic dimineața și seara, având ca bază parterul.

Am observat că dimineața aerul era proaspăt și înmiresmat cu aroma produselor de frumusețe și a deodorantelor, dar că seara căpăta o notă de mosc, ușor îmbibat de transpirație și de mirosul de putrefacție al bacteriilor moarte. La fel se schimbau în cursul unei zile și chipul și corpul celor din pădurea umană a ascen-

120

O perfectă zi perfectă

sorului. Din ferme, uscate și netede, se transformau, devenind lăsate, moi și obosite.

Fără să mă fi observat, am făcut enorm de multe fotografii ale acestei mutații cotidiene. Și ale copiilor lor, și ale unei surprinzătoare faune canine.

Săptămâna a trecut repede, a fost o vacanță agreabilă, nu m-am molipsit de nici o boală tropicală, nu am făcut insolație.

Mi-am petrecut zilele observând peisajele umane și etajeene, citind în hamac, prinzând sentimente cu plasa.

O săptămână fără telefon, fără serviciu, fără știri, fără costumul meu de scafandru Yves Saint Laurent. Și, mai presus de toate, am trăit o săptămână departe de acea faună prădătoare reprezentată de zile, într-un ținut care nu cunoaște calendarul gregorian, care nu este sensibil la soare, la noapte, unde ceasurile nu pescuiesc în apele conștiinței mele. A fost ultima mea vacanță.

N -am chef să dorm. Culeg un fruct din mărul care crește în mijlocul

camerei mele. Un măr frumos, roșu. Are un gust acid și dulceag; sucul lui mi se prelinge pe gingii și pe limbă; carnea i se topește în saliva mea. Iau o carte, Prometeu descătușat.

Lumina din cameră se stinge. Privesc pe fereastră, orașul este întunecat, nu mai funcționează nici un felinar. Pană generală de electricitate.

Așezat în fotoliu, cu picioarele desfăcute, pun cartea jos. Înghit câteva capsule de novocaină. Dintr-o frumoasă cutie muzicală, scot o seringă strălucitoare. Melodia metalică curge cu un clinchet liniștit. Îmi fac o injecție cu morfină. Drogul își începe cursa prin materia mea și preschimbă în aur tot ceea ce atinge. Vărs conținutul unui bidonaș cu benzină peste corpul meu; mă frec bine, pentru ca benzina să mă acopere

123

Martin Page

În întregime, îmi fricționez capul, ceafa, picioarele, pieptul. Corpul mi se aprinde dintr-odată. Nu simt nimic, morfina își face efectul.

Camera se luminează de torța vie care sunt eu. Apartamentul meu este singurul din tot orașul care are o asemenea luminozitate; de departe trebuie că pare a adăposti o stea. Mă îndrept către stația hi-fi.

Pe mochetă rămân flăcări la fiecare pas pe care îl fac. Cu arătătorul meu în flăcări, a cărui carne începe să se topească asemenea unei lumânări, apăs butonul pini/. Las pe el o mică urmă incandescentă.

Ludwig van Beethoven, Simfonia a VII-a, allegretto.

Un miros de grătar îmi aduce aminte de carnea friptă pe care o pregătea bunicul meu când eram copil. În grădină era o fântână cu apa mereu proaspătă, care mirosea frumos a amintiri.

Mă întorc în fotoliu, îmi reiau cartea.

În timp ce corpul mi se dezagregă și se carbonizează, în timp ce din vinele mele țâșnește un sânge clocotit, iar carnea îmi trosnește, citesc:

124

O perfectă zi perfectă

Simt, văd acei ochi arzători printre surâsuri ce se sting în lacrimi, ca stele pe jumătate înecate într-un vâl de rouă de argint. Iubită...

Flăcările, lingându-mi pupilele, fac să dispară paginile cărții; cuvintele ard, devorate de focul din ochii mei.

Noaptea a luat cu ea incendiul. Mor.

Zorile. Soarele începe să iasă încetisor din craniile adormite ale populației urbane.

Pe geam, respirația mea acoperă cu roua ei caldă imaginea orașului.

Scot un vechi Smith & Wesson din dulăpiorul cu medicamente. Vărs în butoiașul lui o jumătate de sticlă de tequila.

Se face ziuă. Mă acopăr cu plapuma, îmi vine să vărs. O scuturătură bruscă în burtă mă face să tresar. Tremur, din tot corpul tremur, îmi este atât de rău. Mâinile mi se agață de marginea ferestrei, unghiile îmi alunecă pe metal. Aud în vinele mele răpăit de tobe, care se apropie, se apropie, devine din ce în ce mai asurzitor. Am impresia că voi exploda din cauza scuturăturilor și a zgomotului.

Nu mai pot respira. Reușesc să deschid fereastra. O formă uriașă îmi urcă pe esofag. Simt că mă sufoc. Deodată, din gură

127

Martin Page

îmi iese botul unui rechin, făcând să-mi scrâșnească dinții pe pielea lui de silex.

Simt cum împinge, lovește cu înotătoarele ca să înainteze, se răsucește. Botul lui uriaș e afară din mine, urlă ca un nou-născut, împinge, se zbate. Aripioara dorsală trece răsâindu-mi cerul gurii, și, în fine, cu o lovitură de coadă, iese complet din mine și plonjează pe fereastră.

Rechinul înoată pe străzi, smulge trecătorilor câteva brațe, câteva capete; dispare afundându-se în circulație.

Mă ridic și constat că am un banjo în mâna dreaptă. Ciupesc corzile care scot un sunet armonios, reluat imediat de orchestra mexicană care plutește în fața ferestrei mele. Mă salută, mă strigă, fluieră.

Cântăreața întinde mâna spre mine, trece prin geam. O ating. Mă învăluie o căldură plăcută. Picioarele mi se ridică de pe podea; sunt scos fără efort pe fereastră; plutesc în gol. Mexicanii mă strâng în brațe, îmi vorbesc; îi înțeleg. Descopăr un buchet de flori de cactus în mâna stângă. Mergem pe aer ca pe vată.

Primele raze ale soarelui vibrează în aer ca niște corzi de mandolină. Soarele nu este galben, nici măcar portocaliu, este de

128

O perfectă zi perfectă

un șaten roșcat. Cu cât urcă pe cer, cu atât culoarea aerului se arămește. Dar acolo unde soarele ar trebui să ofere imaginea unei măști uniforme, apar două rotunduri lucitoare în centrul său. Soarele continuă să se înalțe, se întinde exagerat de mult, cele două rotunduri lucitoare clipesc.

Sunt doi ochi, doi imenși ochi candidi care ne observă. Apare un bot: e un cap. Corpul se ridică la orizont și în curând o gigantică marmotă stă în picioare în atmosferă. împrumută ceva din culoarea, din căldura, din blândețea ei aerului contaminat de blana ei.

Mergând peste prăpastia orașului, înaintăm în direcția marmotei. Ne privește cu ochii măriți de uimire, ne adulmecă încrețindu-și boticul drăgălaș. O putem atinge acum; mexicanii se urcă pe ea ca pe o colină, femeia mă pofteste să vin după ei.

Pe umerii marmotei, ne luăm instrumentele; mexicanii urlă de bucurie. Marmotă începe să meargă peste oraș în felul lui Godzilla, clătinându-se în ritmul concertului nostru. Mustățile ei se agită precum bagheta unui dirijor.

Sunt oameni pe care nu-i udă ploaia, nu i-am înțeles niciodată.

129

Apdiilii în colecția

1 Yasushi Inoue, Pușca de vânătoare

2 Yasunari Kawabata, Vuietul muntelui

3 Yuki.o Mishima, După banchet

4 Yasunari Kawabata, Frumusețe și întristare

5 Yasunari Kawabata, O mie de cocori

6 Yukio Mishima, Templul de aur

I Paulo Coelho, Vcronika se hotărăște să moară

8 Patrick Suskind, Parfumul

9 Marguerite Yourcenar, Povestiri orientale

10 Giovanni Arpino, Parfum de femeie

II Aleksandr Soljenițin, O zi din viața lui Ivan Denisovici

12 Mărio Vargas Llosa, Mătușa Julia și condeierul

13 Marguerite Yourcenar, Alexis sau Tratat despre lupta zadarnică

14 Andrei Makine, Pe vremea fluviului Amur

15 Nina Berberova, Cartea fericirii
16 Pär Lagerkvist, Baraba
17 Patrick Suskind, Porumbelul
18 Nina Berberova, Învierea lui Mozart
19 Pascal Quignard, Toate diminețile lumii
20 Marguerite Yourcenar, Memoriile lui Hadrian
21 Leif Panduro, Ferestrele
22 Mihail Bulgakov, Maestrul și Margareta 23 Paulo Coelho, Al
cincilea munte

24 Andrei Makine, Muzica unei vieți
25 Lev Tolstoi, Moartea lui Ivan Ilici
26 Florin Manolescu, Misterul camerei închise
27 Paulo Coelho, Alchimistul
28 Paulo Coelho, Diavolul și domnișoara Pnjm
29 Carlos Fuentes, Instinctul lui Inez
30 Marguerite Duras, Amantul
31 James Joyce, Oameni din Dublin
32 Alessandro Baricco, Novecento
33 Peter Esterházy, O femeie
34 Pascal Quignard, Terasă la Roma
35 Paulo Coelho, La râul Piedra am șezut și-am plâns
36 Nina Berberova, Acompaniatoarea
37 Hubert Lampo, Madona din Nedermunster
38 Pär Lagerkvist, Piticul
39 Nina Berberova, Trestia revoltată
40 Richard Bach, Pescărușul Jonathan Livingston
41 Friedrich Durrenmatt, Pana de automobil
42 Heinrich Böll, Onoarea pierdută a Katharinei Blum
43 Paulo Coelho, Manualul războinicului luminii
44 Marguerite Yourcenar, Obolul visului
45 Friedrich Durrenmatt, Făgduiala
46 Adolfo Bioy Casares, Invenția lui Morel
47 Mario Vargas Llosa, Cine l-a ucis pe Palomino Molero?
48 Daniel Keyes, Flori pentru Algernon
49 Adolfo Bioy Casares, O păpușă rusească
50 Carlos Fuentes, Diana

51 Alain de Botton, Eseuri de îndrăgostit
52 Patrick Modiano, Micuța Bijou
53 Tennessee Williams, Primăvara la Roma a doamnei Stone

54 Mario Vargas Dosa, Elogiu mamei vitrege
55 Carlo Frabetti, Cartea iad
56 William Maxwell, La revedere, pe mâine
57 Apostolos Doxiadis, Unchiul Pctros și Conjectura lui Goldbach
58 Carson McCullers, Răsfârângerii într-un ochi de aur
59 Martin Walser, Cal în fugă
60 Martin Page, M-am hotărât să devin prost
61 William Golding, Zeul scorpion
62 Torgny Lindgren, Legende
63 Marguerite Yourcenar, Lovitura de grație
64 Robert Musil, Rătăcirile elevului Tórléss
65 Siegfried Lenz, Moștenirea lui Arne
66 Ludmila Ulițkaia, Soniecika
67 Imre Kertész, Drapelul englez
68 Karel Capek, Cartea apocrifelor
69 Glendon Swarthout, Binecuvântați animalele și copiii ?0 Mihail

Sebastian, Femei

71 Georges Bernanos, O crimă
11 Franz Werfel, Agapa absolvenților
li Vladimir Nabokov, Mașenka
74 Natsume Soseki, Călătoria
75 Mircea Cărtărescu, De ce iubim femeile
76 Michel de Ghelderode, Povestiri crepusculare
77 Bernardo Atxaga, Memoriile văcuței MU
78 Ludmila Ulițkaia, În mormântare veselă
79 David Foenkinos, Potențialul erotic al soției melc
80 Paul Guimard, Strada Le Havre
81 Helmut Krausser, Canișul divei
82 Roger Callois, Pilat din Pont
83 André Pieyre de Mandiargues, Muzeul negru
84 Mihail. Sebastian, Fragmente dintr-un carnet găsi
85 Paul Guimard, Bunurile vieții
86 Adolfo Bioy Casares, Dormind la soare

- 87 Ermanno Cavazzoni, Calendarul imbecililor
88 Ludmila Ul'ikaia, Minciunile femeilor
83 Martin Page, Libelula
90 Alan Lightman, Visele lui Einstein
9! Vladimir Nabokov, Vrăjitorul
9/ Nina Berberova, Doamnele din Sankt-Petersburg
9.3 Alfredo Bryce Echenique, Ghidul trist al Parisului
94 Radu Albalá, Femeia de la miezul nopții
9; Rafael Sánchez Ferlosio, Peripețiile lui Alfanhuí
% Catherine Locandro, Clara Noaptea
3? Paul Bowles, Sus, deasupra lumii
98 Carlos Fuentes, Constartela
99 Ulrich Pienzdorf, Noile suferințe ale tănândui W.
i00 Yasunari Kawabata, Frumoasele adormite.
101 Camillo Boito, Senso
102 Juan José Saer, Martorul
103 Sergio Bambaren, Delfinul
104 David Garnett, Femeia-vulpe
105 Evgheni Zamiatin, Năvala apelor
106 Cesar Aira, Varamo
10? Anne Parlange, Vincent Lestréhan, Macii bătrâneții
108 Alain de Botton, Despre farmecul lucrurilor plictisitoare
109 Sergio Bambaren, Steaua. O poveste de Crăciun
110 Rainer Maria Rilke, Povestiri despre bunul Dumnezeu
111 Hjalmar Söderberg, Doctor Glas 11? Dinis Machado, Ce spune

Molerò

- 113 Pierre Boulle, Arheologul și misterul lui Nefertiti
114 Serghei Dovlatov, Rezervația Pușkin
115 Evan H. Rhodes, Prințul din Central Park
116 G.K. Chesterton, Omul care era Joi 11? Hei man Melville,

Bartleby

- 118 Adolfo Bioy Casares, Dintr-o lume în alta

115 Yasushi Inoue, Maestru! de ceai

120 Laurent Setsik, Consultația

121 Peter Aekroyd, Ultimul testament al lui Oscar Wilde

122 Yasunari Kawabata, Țara zăpezilor

123 Pierre Charras, Noapte bună, blău'ul litru și iul \M Laurent
Graff, Strigăm!

125 Romain Gary, Clar tic femeie

126 Herman Melville, Benito Cereno